بسم الله الرحمن الرحيم

Download from: aghalibrary.com

د لنډو کيسو ټولګه

ګرمه ګلۍ

ليک

زړګی عليخېل

سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه

Download from: aghalibrary.com

د کتاب چاري د ليکوال په حق کي خوندي دي

- کتاب :: ګرمه ګلۍ
- ليک :: زړګی عليخېل
- کمپوز :: زړګی عليخېل
- اي مېل :: alikhailnajeeb@gmail.com
- موبائل نمبر :: 03023823974
- پوښتۍ :: العکراش کمپيوټر ګرافکس
- تعداد :: 500
- له خوا :: سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه
- پبلشر :: ګوا ړخ پبلي کېشن جناح روډ کوټه
- چاپ کال :: 2019ع
- بيه :: 150

د موندلو درک : السراج بک سينټر جناح سينټر جناح روډ کوټه

کتاب پلورنځی، ريګل پلازه دکان نمبر ۷ جناح روډ کوټه

ال جان پبلشرز شېراني مارکېټ عبدالستار روډ کوټه

تکتو کتاب کور کاسي روډ کوټه

اباسين کتابونه پلورنځی،مين قصبه کالوني سټاپ اورنګي ټاؤن، نزد قلندري هوټل کراچي

پښتو اکېډمۍ بک شاپ، پېښور يونيورسټۍ پېښور

ټون

زما د ټولو خواخوږو

یارانو

په نوم چي زما د غم او ښادۍ ملګري دي

زړګی علیخېل

ډالۍ

د

سعادت حسن منټو

وسپېڅلي روح ته
چې قلم ئې رښتيا او بربنډ ليکل

زرکی علیخېل

لاړ

د زړګي علیخېل..... ماښام خټک 7

مینه او منځه 16

(1) ګرمه ګلې 19

(2) وړوند 24

(3) دنده 28

(4) خط 38

(5) چمچه 49

(6) ګمان 54

(7) لاحاصل بشر 56

(8) لوبته 62

(9) نخښه 72

(10) ویلن 75

د زړګي علیخېل د افسانو جنسي حسیات

جنس پخپله یوه لویه موضوع ده او بیا که په نړیواله کچه په عمومي توګه او په ادب کي په خصوصي توګه او بیا په ادب کي هم په افسانه کي خاص الخاص توګه یوه لویه موضوع په هر دور کي پاتي شوې ده. چونکې د دې موضوع د ژوند سره ډېر انتهائي نازک تعلق دی، ولي چي د دې موضوع په اړوند موږ په یو خاص ټولنیز نظام کي د استوګني له سببه خپل اصل هم لا دریافت کولای شو او دغه رنګه د دې په وسیله د خپل ټولنیز تشخص د پېژندلو او پوهېدلو کومک هم ترلاسه کېدی شي، خو د ټولو نه اول دا خبره ضروري ګڼم چي اول جنس باندي خبره او شي چي جنس دی څۀ شی؟ جنس څۀ ته وائي؟ افسانه او جنسي کلچر څۀ شی دی؟ د جنسي افسانو موضوعات، جنسي رجحانات او روئې، جنسي انحرافات او د داسي افسانو په راتلونکي د اغېز په باب هم خبره او شي چي په دې کتاب کي په افسانو کي موجود جنس، جنسي مسائل او په نفسیاتو د پوهي کومک نۀ یوازي ترلاسه شي بلکې برلاسه هم شي.

په مشرقي ژبو کي جنس په ډېرو محدودو معنو کي راخستی شوی دی. لکه فرهنګ اصفیه کي د جنس د توري معنا ذات، قماش، نوع او صنف دی. هم دغه رنګ په فیروز اللغات کي ئې هم قریباً هم دغه معنې دي. ولي د

انګرېزۍ په ډکشنرو کې د جنس (Sex) د توري ډېر پراخ او وسیع مفهوم اخستی شوی دی. په "Websters" ډکشنرۍ کې د (Sex) مراد داسې اخستی شوی دی.

ژباړه: یعنې نر او ښځه یا نرینه او ښځینه کردارونو له کبله یا د دوی د کرداري صفاتو له سببه توپیر او هغه ټول څیزونه د کومو چې تعلق د جنسي اسودګۍ یا د زېږون سره دی. یا په دواړو کې د موجود جنسي کشش سبب وي چې دواړه د یوه بله تقاضا کوي. دغسې اکسفورډ ډکشنرۍ کې د جنس (Sex) وضاحت داسې شوی دی.

ژباړه: په عامه توګه د جنس نه مراد په نر او ښځه کې توپیر یا تمیز دی. خو د جنس د جدید استعمال له رویه د تولید په اعضاؤ کې د دوی د جوړښت او په عمل کې د توپیر یا تمیز په حواله په نر او ښځې کې فرق دی.

د علم سماجیات له رویه په حیاتیاتي بنه د نر او ښځې توپیر یا تمیز له وجې جنسي رشته یوه سماجي رشته هم وي نو د جنسي ضروریاتو سره د دې تعلق جزوي وي.

ډاکټر ټوني لیک (Dr, Tony Lake) په ډېرو ساده ټکیو کې د جنسي تعلق وضاحت د جنس په حواله څه داسې کوي.

یعنې د جنس نه مراد د نر او ښځې د ملاپ د پاره د اعضاع تناسل د اشتعال او بیا د دغه اشتعال په نتیجه کې د پکاروني عمل ته جنس وائي.

غـرض مـذکر او مونـث يـا نرينـه او ښـځينه کردارونـو کـي د مشـترکه مخصـوص حياتيـاتي تعلـق لـرو چـي دې تعلـق ته جبلي تعلق يا جبلت وايو.

ډاکټـر نعـيم احمـد د فرائيـډ پـه حـوالې د جبلـت داسـي تعريف کړی.

جـنس يـو پيدائشـي خلقـي رجحـان دی کـوم چـي د نفسـياتي اعمـالو رهنمـائي کـوي. مـثلاً د حسـن جبلـت، ادراک، حافظـه، تفکـر او داسـي نـور. پـه رنـګ د نفسـي اعمـالو پـه هـدايت او رهنمـائي عضـويه يـو مخصـوص هـدف پـه لـور وړل، جبلـت تـه د يـو داسـي سيند يـا خـوړ سره تشـبيهه ورکړی کيږي يا شوې ده کوم چي تـل تـر تلـه پـه خپلـو ټـاکلو او معينه لارو بهيږي.

د هـر جبلـت څـه نـا څـه مقصـد ضـرور وي. مـثلاً د جنسـي جبلـت تعلـق پـه بنيـادي توګـه د نسـل د بقـا سـره دی او پـه دې حوالـه پـه انسـانانو او ځنـاورو کـي فـرق دی. پـه انسـانانو کـي د جبلـت د کـارروائي تعلـق د نسـل د بقـا سـره سـره د سـماجي عمـل سـره هـم وي. (اګرچـې د داسـي صـورت تعلـق د شـعور او ارادې سـره دی). ولـي ځنـاورو کـي د څـه مقصـد د پـوره کولـو هـيڅ سـوچ نـهٔ وي بلکـې د ځنـاورو جبلـت، بـرائ جبلـت وي. ولـي چـي دوی کـي د جنسـي جبلـت د پکـاروني تعلـق د هـيڅ قسـمه سـماجي عمـل سـره نـهٔ وي. د دې نـه مـوږ دا نتيجـه اخـذ کـولای شـو چـي پـه انسـانانو کـي جنسـي جبلـت د مخصوصـو رجحانـاتو تـابع وي او هـم د دې مخصوصـو

جنسي رجحاناتو له کبله په تمامو انسانانو کې جنسیت (Sexuality) د خپلو سماجي یا ټولنیزو اړیکو او رشتو په حواله د مخصوصو رجحاناتو حامل وي. خو یاده دې وي چې د هیڅ قسمه رابطو یا اړیکو بغیر هم یو نر یا ښځه د جنسي کشش له رویه دوی یو بل ته جنسیت ظاهرولی شي. خو جنس او جنسیت د سماجي رشتو په حواله قابو کولای یا منظم کولای شي. کومو ته چې مور، سکه او ناسکه، خپلې او پردې رشتې وئیلی شو.

په پښتو ادب کې د جنس په موضوع خوروور کار شوی دی، دا موضوع په نظم کې هم څېړلې شوې ده او په نثر کې هم. په شاعرۍ کې په اولسي ادب کې خصوصاً په ټپه او غاړو کې دا موضوع ځای په ځای څېړلې شوې او چېړلې شوې ده. خوشحال خټک په خپله شاعرۍ کې جنسیات خپله موضوع ګرځولې. حمید بابا هم دا موضوع ځای په ځای په کارولې. غني خان هم د دې موضوع نه کار اخستی. اشرف مفتون هم جنسي موضوع د خپلې شاعرۍ محور ګرځولې او نن سبا ئې ځوان کهول هم پکاروي. چونکې دې وخت زمونږ موضوع افسانه ده نو ځکه د جنسیاتو د څېړنې او د حسیاتو د پاره تر افسانې ځان محدود ساتم.

په پښتو نثر کې په ناول او افسانه کې جنسي موضوع پکارولی، په ناول کې ماتو خان د جنسي موضوع یو ښکاره نامه ده. په افسانو کې هم دا موضوع ځای په

ځـای پکـا رولی شـوي چي طـاهر افريـدی، زيتـون بـانو، پـروين مـلال، فـاروق سـرور، حسـينه ګـل او داسـي نـور ئـې ښـکاره نومونـه دي. خـو زرګـي عليخېـل نجيـب پـه اول ځـل د افسـانو ټولګـه کـي جنسـي حسـيات پـه ډېـر جـرات، بـې بـاکۍ او د اصلاح په خوځښت کي را نغښتي ټولني ته وړاندي کړي.

د زرګـي عليخېـل نجيـب پـه دې ټولګـه کـي ټـول ټـال لـس افسـانې شـاملي دي چـي پـه يـو يـا پـه بلـه حوالـه جنسـي موضـوع پـه کـي زيـر بحـث ده. خـو د زرګـي عليخېـل نجيـب د دې افسـانو شـاته يـو اصـلاحي پيغـام دی. هـر ليکـوال لکـه چـي ځنګـه نـوري سـتونزې پـه ټولنـه کـي وينـي او د خپـل ليـک موضـوع ئـې ګرځـوي هـم دغـه رنـګ جـنس هـم د ټـولني يـوه سـتونزه ده. خـو د ټـولني د فشـار لـه وجهـي پـرې څـوک قلـم نـهٔ پورتـه کـوي او ځانونـه پـرې يـا غلـي کـړي او يـا پـرې سـمجهوته وکــړي. خــو زرګــي عليخېــل نجيــب د دې ســتونزو پــه موضـوعاتو نـهٔ ځـان غلـی کـړی او نـهٔ پـرې سـمجهوتې تـه تيـار دی او چـي څـه ئـې پـه دې ټولنـه کـي ليـدلي، کتلـي، مشـاهده کـړي او دا هـر څـه ورتـه د يـو سـتونزې پـه شـکل کـي را وړانـدي شـوي نـو دهٔ خپـل قلـم تـه مـن و عـن سـپارلي او دې سـتونزو تـه ئـې د شـاعری يـا د نـاول ښـه نـهٔ ده خپلـه کـړې، بلکـي د لنډو کيسـو کينـوس ئـې ورتـه غـوره کـړی او دغـو سـتونزو تـه ئـې يـو داسـي افسـانوي رنـګ ورکـړی چـي پـه کيسـه کيسـه کـي ئـې سـتونزه هـم وړانـدي کـړې او د فـن لمـن ئـې هـم نـهٔ ده پـرې ايښـې. ګـو چـي کلـه کلـه ډېـر نيـغ پـرې راغلـی خـو فنکارانـه

ریاض کي ئې بیا زر ځان راژغورلی او خبره ئې په اشارو کینایو ته راوړې او د فن په کالو کي ئې خبره په ډېره حسینه پېرایه کي رانغښتې. دا افسانې ګو چې د موضوع له لحاظه خپله معنا تر سره کوي، ولي چې د ادب د قاري د پاره په کي د جنس نه په پورته هم ډېر څه شته.

ګرمه ګلۍ یوه اصلاحي افسانه ده چې د جنس په بنسټ خپله وظیفه تر سره کوي. ګرمه ګلۍ لکه چې د نوم نه ظاهره ده ذو معني افسانه ده. لفظي او باطني دواړه معنې ئې د خوند دي. په دې افسانه کي ښاغلی لیکوال په دوو ذاویو د یو کردار له عمله خپل مقصد ته د رسېدو هڅه کوي او په ډېر ساده باده او واضحه ابلاغ تر دغه سنګمیله ځان رسوي. د دې موضوع که یو اړخ ته ډېره عامیانه ده ولي په باطن کي ډېره باغیانه ده او د دې افسانې دغه باغیانه عمل ئې د یو کردار "خاني" د منفي مشغوله نتیجه ده. په دې افسانه کي وینه ورکول، انجکشن او ګرمه ګلۍ هغه علامتونه دي چې که یو پلا د مرض او د مریض د صحت او د ژوند منلي او کوټلي اسباب دي نو بل اړخ ته د دې انجکشن یا د ستني غلطه او نا مناسبه پکارونه او په ګرمه ګلۍ کي ټولنیز مریضانو ته د خپلو رګونو نه د هغوی رګونو ته د وینو انتقالول په خپله ځان انتقال ته سپارل دي. په دې افسانه کي ستن یا انجکشن یو داسي ژوندی علامت دی چې که یو پلا مړي رغوي نو بل پلا د ژوندو نه مړي هم جوړوي.

وړوند يو علامتي افسانه ده. خو علامات ئې ډېر ګونجلک نهٔ دی. ابلاغ په کي شته. دا افسانه په نفسياتو او جنسياتو اډانه ده. دا افسانه د حسياتو سره تعلق لري. دا افسانه د وړوند په حسياتو بحث کوي. د وړوند د بصر د نشتوالي له کبله د سماعت تېز والی يو په دوه شي او هغه د ځيزونو پېژندګلو د هغه د آواز نه په ښه طريقه کولی شي. دا افسانه هم په باطن کي اصلاحي افسانه ده چي پرده د ړانده نه هم کول پکار دی. که هغه دي نهٔ ويني نو تهٔ خو ئې وينې. د دې افسانې ابلاغ ډېر واضحه دی. هيڅ پيچيدګي په کي نشته. تر څه حده طنز او مزاح هم په کي شته چي د اصلاح اړخ ته اشاره کوي.

دنده افسانه يوه ساده او روانه افسانه ده. د موضوع لحاظ سره زړه ده. موضوع ئې موښلې ده او په دې موضوع يا د دې سره تړلې بلا افسانې ليکلي شوي. ولي د دې افسانې موضوع اصل ترننګ پوائنټ د درېيم ګړي ده. په دې افسانه کي ستونزه د غلط سوچ او د غلط اپروچ ده. په ښځي د بدګمانۍ اظهار دی او د نر کردار ته په مخ يوه زورداره څپېړه ده.

خط، دا کرداري او مکالماتي افسانه ده. دې موضوع ته ورته ډېري افسانې په نورو ژبو کي ليکلي شوي، ډرامې او فلمونه هم جوړ شوي، په پښتو ادب کي د خطاطی او يا د جينی ورسره اړيکه يوه نوې تجربه ده. ښه افسانه ده او د ډبل پارټ لکه چي اوله تجربه وي. په پښتو

ادب کې د تجسس نه ډکه افسانه ده خو د انفرادي مشاهدو او تجربو يوه داسې بېلګه ده چې هرچاته اپيل کوي.

چمچه افسانه د ټولنې په اجتماعي سوچ طنز دی. او اختتام ئې تکل ته ورته دی. خو که يو پلا د اسد خود کلامي دا افسانه خونده وره کړې ده بل پلا تکل ته ئې هم ورته کړې ده. خو افسانوي رنګ ئې بېللی نه دی. د افسانې خوا ږه په کې تر آخره ځان ښودنه کوي.

ګمان، په دې افسانه کې تلوسه کمه ده، خو دا افسانه د رئيليزم يا حقيقت نګارۍ داسې يوه بېلګه ده چې د داسې ستونزو په بيا بيا مو ږ په ټولنه کې مخ کېږي خو د صنفي امتياز له وجهې په ټولنه کې هر سړي په داسې ستونزو ځان غلی کړی وي. باوجود د دې چې د حقيقت نه هر سړی خبر وي، ولې د يو بل سره ئې د وئيلو جرات نهٔ شي کوی او دا افسانه د يو داسې حقيقت ښکارونه کوي.

لا حاصل بشر، دا اصلاحي افسانه ده. په دې افسانه کې په جنس کې د اصلاح هڅه ده. مکالماتي افسانه ده او په زور دارو مکالمو اډانه لري.

لوبته، ښه افسانه ده خو پيغام ئې د علامت يا د تخليقيت په ځای ډېر نيغ دی او د فني په ځای اصلاحي دی. ښه افسانه ورته په دې وايم چې که ظاهره په کې جنس دی نو پټه په کې د انس اصلاح هم ده.

نخښه، يوه عامه ساده او سوچه افسانه ده. په کردارونو اډانه لري. په ټولنه طنز دی. د کردارونو کمزوري

په کې ښودلې شوې ده چې د نر او د ښځې په بې اعتمادۍ بنياد لري.

ويلن، يوه اصلاحي افسانه ده. په ټولنه خصوصاً په ځوان کهول طنز دی او د ننني په پښتو فلمي کلچر هم يوه نيوکه ده چې ځوان کهول بې لاري کوي بلکې ډېر ئې بې لاري کړل.

الغرض په دې کتاب کې ټولې افسانې چې حوالې ئې ما راخستي، د دې مقصد په ټولني کې جنسي رجحانات او روئې په ګوته کول دي او د اصلاح هڅه کول دي. زما په خيال د دې نه دي هرګز څوک دا معنا نۀ اخلي چې ګڼې د دې نه د ليکوال خدای مۀ کړه د فحاشۍ اړخ ته د ټولني د بوتلو هڅه ده. دا هم لکه د نورو ستونزو يوه ټولنيزه ستونزه ده چې د يوې داسي غټې تنړاکي په شکل کې موجوده ده چې د ټولني په رګونو کې له درده څړيکې وهي او د غه تنړاکي ته زړګي عليخېل نجيب د يو سماجي ډاکټر د قلم څوکه تېره کړې او نو او زوی ترې راباسي او صفا سوتره کوي ئې. چې يو ازي مريض پرې نۀ ښه کېږي بلکې د ټولني د خالصې اصلاح د پاره ترې ټوله ټولنه صحت ياب کېږي.

مننه

ما بنام خټک ايډوکيټ
فريد چيمبر، کراچۍ
18-09-2019

مینه او مننه

د خدای پاک په فضل او احسان او د ملګرو پښتنو په ډاډ او مرسته دا ده د خوږې پښتو په چوپړ کې د رېیمه د لنډو کیسو ټولګه ستاسو مینه والو ترلاسو د رورسېده. د لوی متعال څښتن ډېر زیات شکر ګزار یم چې د خوږې پښتو و چوپړ ته ئې د رولی یم.

د هرې ژبې ادب د هغه د تخلیقي ادب د لارې پېژندل کېږي. ژبه هلته بډایه کېږي چې په کومه ژبه کې د تخلیقي ادب پنګه د رنه وي. زما په فکر په پښتو ادبیاتو کې د کیسه ایز ادب صنف د شاعرۍ د صنف په مقابله کې ډېر کم تخلیق شوی دی. زموږ د عصر لیکوالان ډېر کم د کیسه ایز ادب خوا ته توجه ورکوي، د شعر په میدان کې پیاوړي دي خو د کیسه ایز ادب په میدان کې بیا خال خال لیکوالان لګیا دي زیار کاږي. باید موږ د شعر د تخلیق سره سره د کیسه ایز ادب خوا ته هم توجه وکړو او خپله خوږه پښتو د نورو ګاونډیو مترقي ژبو په کتار کې ودروو.

د دې ټولګې پر لنډو کیسو څه تبصره کول نه غواړم، د ښو او بدو پرېکړه ئې ستاسو پر علمي نظر پرېږدم، خدای دې وکړي چې ستاسو ادبي تنده د رماته کړي او د پښتو کیسه ایز ادب په لمن کې یوه ګټوره اضافه وګرځي.

دلته به زۀ د هغو ملګرو مننه خپل فرض وګڼم چا چي په دې ټولګه کي خپل تر وسه څه نا څه ونډه شریکه کړې ده.

زړۀ ته راتېر، د تکل د دنیا نو مورې څهره، زما ادبي ملګری او ډېر خوږ انسان ښاغلي ایډوکېټ ما ښام خټک صاحب یو جهان مننه کوم چي د دې ټولګي پر متن ئې خپله علمي رایه له تاسو سره په تحریري توګه شریکه کړه. هم دی ؤ چي د دې ټولګي د لنډو کیسو پر نفسیاتو پوهېدی. یو ځلي بیا ئې د زړۀ له کومي مننه کوم. الله دي د دۀ ښستي پر موږ نۀ راولي. قلم ئې نور هم تاند او بهاند غوارم.

یاران به بیا سره یاران وي
غماز کمبخته هسي زړونه بدوینه

زما یاران.... د خدای په فضل دي خو بې شمېره او خدای دي ئې راته ژوندي او ګړندي لري، د خپلو ټولو خواخوږو یارانو مننه کوم چي ما ته هر وخت ډاډګیرنه راکوي، ما د پښتو ژبي و چوپړ ته هڅوي، خدای دي دوی تل آباد، خوشحاله او ښاد لري.

د سباوون پښتو ادبي ټولني کوټي صدر ښاغلي عباس شاه مخلص هم زښته مننه کوم چي د ټولني د اړخه ئې دا ټولګه خپره کړه.

په آخر کي زۀ د ګران، خوږ او پر پښتو مئین ملګري **محمد نسیم خان توخي** د زړۀ له کومي مننه کوم چي

کرمه کلی   زرکی علیخېل

د دې ټولګي مالي لګښت ئې په ورین تندي پر ځان ومنلی او دا ټولګه ئې د چاپ په ګېڼه ښائسته کړه. خدای دې داسې پر پښتو مئین ځوانان تل ژوندي، آباد او خوشحاله لري. آمین.

نور تاسو و کتاب لوستلو ته پرېږدم. والسلام

ستاسو

زرکی علیخېل

سهېلي پښتونخوا کوټه

19-09-2019

ګرمه ګلۍ

زمـوږ د کلي د هـديرې پـه غېـږ کي چي پـه ټولـه سيمه کـي لويـه هـديره ده، ډېـر تنکـي ځوانـان پـه خـواړه خـوب ويـده دي. څـوک پـه بـدی کښـي،څوک پـه خـدائي مـرګ، څـوک پـه ايکسـډنټ کـي او څـوک بيـا پـه داسي جهـاد کـي لـه منځـه تللي چي هغـه د خپـل نسـلي ورور پـه خـلاف روان دی دوام لـري، او دې هـديرې تـه ئـې مـړي راوړي او پـه کـي ئـې ښـخ کـړي دي. نـن چـي زۀ پـه دې لويـه هـديره کـي چـي يـو اوږد او پـه سـلګونو کلونـو تـاريخ هـم لـري کـوم قبـر تـه ناست يـم دا د تنکـي ځـواني مـرګ "خـاني" قبـر دی. د قبـر پـه کتبـه ورتـه خپلوانـو ليکلـي دي "ځـواني مـرګ خـانی" . نـن مـي زړۀ غـواړي چـي ځـواني مرګ خاني ته د مغفرت ډېري دعاوي وکړم.

زۀ او خـانی د وړوکـوالي ملګـري وو. پـه سـکول کـي د لـومړي ټـولګي څخـه بيـا تـر لسـم ټـولګي پـوري، پـه محلـه کـي هـم سـره ګاونـډيان، زمـوږ د دواړو مينـدي لکـه سـکه خوینـدي داسي سره ملګري وې.

خـاني کلـه هـم لـه مـا او مـا لـه دۀ، د زړۀ حـال نـۀ وُ پـټ کـړی. تېـر کـال خـانی ډېـر سـخت ناروغـه شـو، ډېـر دارو درمـل ئـې ورباندي وکـړل، خـو د روغتيـا پـر خـوا ئـې ګـام نـۀ اخستی. د دې نـاروغۍ لـه مخـه خـانی لـه تېـرو درو مياشـتو څخـه و ښـار

تـه روږد شـوی ؤ. پـلار ئـې ښـه پیسـه درلـوده، لـوی کاروبـاري سـړی ؤ، د خـاني سـره د پیسـو کمـي نـۀوه، هـره ورځ بـه ئـې ځـان ښه تیار کړو او ښار ته به روان شو.

د خـــاني عمـــر دا وخـــت اوولـــس (۱۷) کالـــه ؤ. خامـــه ځـواني ئـې وه، د ځـوانۍ تـوده وینـه ئـې پـه جـوش کـي وه، د فیشـن ډېـر شـوقي ؤ، مـا خـو هـیڅ کلـه هـم دی پـه داسـي غلطـو لارو نـۀ ؤ لیـدلی چـي پـه هغـه کـي ځوانـان د خپلـي ځـوانۍ او ګرمـي وینـي د لاسـه شـکېږي او دویمـه دا چـي پـه خـاني کـي یـو بـل خصوصـیت دا هـم ؤ چـي هغـه بـه هـر ضـرورت منـد تـه د خدای د رضـا د پـاره وینـه ورکولـه، ولـي چـي د دۀ د وینـي ګـروپ -O (او، نیګیټیو) ؤ چي دا وینه د ډېرو کمو خلکو وي.

نـاروغي ئـې ورځ پـه ورځ زیاتېدلـه، ټـول وجـود بـه ئـې دړد کولـو، مـړۀ تبـه ئـې پـه وجـود کـي خـوره وره وه،یـوه ورځ د خـاني مـور زمـوږ کـور تـه راغلـه او پـه ژړغـوني لهجـه کـي ئـې راته ووئیل چي

"زویــه! تــۀ خــو خــانی یــو ډاکټــر یــا مــلا تــه ورښــکاره کړه، ورځ په ورځ ئې وجود ویلېږي، ستا خو هره خبره مني".

ماپـه جـواب کـي ورتـه ووئیـل چـي "ضـرور، زۀ بـه نـن نن دی و یو ښه ډاکټر ته ښکاره کړم".

مـور ئـې بېرتـه پـه سـرو سـترګو ولاړه. زۀ هـم لـږ سـاعت وروسـته د کـوره ووتـم او د خـاني کـور تـه ورغلـم. خـانی پـه کـور کـي پـه خپلـه کوټـه کـي پـر پلنـګ پـروت ؤ. مـا قـانع کـړو چـي ډاکټـر تـه ځـو، دۀ هـم څـه ضـد ونـۀ کـړ، پـه هـم هغـو بـوی نـاکو جامو

کـي راسـره روان شـو، دواړه زمـا پـر موټرسـائيکل کښېنسـتو او د ښار په خوا روان شو.

زمـا يـو ملګـری چـي پـه يـوه پرائيويـټ هسـپتال کـي د يـو نومـوړي فزيشـن ډاکټـر سـره اسسـټنټ ؤ هغـه تـه ورغلـو. هغـه زمـوږ ډېـر ښـه هرکلـی وکـړی، د خـاني د پـاره ئـې جـوس او زمـا د پـاره ئـې شـنې ترخـې چـای را وغوښـتې. پـر ډاکټـر صـاحب ډېـر زيـات رش ؤ، خـو د ملګـري پـه برکـت مـوږ تـه ډېـر زر وار را ورسـېدی. ډاکټر صـاحب ډېـر خـوږ انسـان ؤ، د خـاني و کېفيـت او حالـت تـه چـي ئـې وکتـل نـو يـو څـو پوښـتني ئـې ځني وکـړې. بيـا ئـې دوه ټيسـټونه را وليکـل چـي "دا ټيسـټونه وکـړئ او بيـا ئـې ماتـه ښـکاره کـړئ". مـوږ د ډاکټـر د کـوټې څخـه را ووتـو، راغلـو ليبـارټرۍ تـه، هلتـه ئـې د خـاني څخـه تقريبـاً لـس سـي سـي وينـه وايسـتله او مـوږ تـه ئـې د نـيم سـاعت انتظـار کولـو ووئيـل. مـوږ بېرتـه د هغـه ملګـري خـوا تـه راغلـو چـي د ډاکټـر صـاحب اسسـټنټ ؤ. نـيم سـاعت مـو د آخـوا دې خـوا مجلسـونه وکـړل، ملګـري مـې راتـه ووئيـل چـي "زهٔ ځـم د خـاني ټيسـټونه راوړم". هغـه د ليبـارټرۍ خـوا تـه ولاړی، لـږ سـاعت وروسـته بېرتـه راغـی، د ټيسـټونو رپـورټ ورسـره ؤ، مـوږ ئـې ډاکټـر صـاحب تـه وروسـتو، ډاکټـر چـي د خـاني رپـورټ وکتـی نـو ئـې ووئيـل، "دومـره خـاص کيسـه نهٔ ده، سـتا د هډو تبـه ده، خـدای بـه دي ښـه کـړي". بيـا ئـې پـر پرچـې دوا ليکـل پيـل کړو "هـا دا واخلـه، پـر وخـت ئـې ورکـوئ، پرهېـز دي بالکل نهٔ کوي، زړهٔ د خلاصه دي هر شی خوري".

موږ هم را ولاړ شو د ډاکټر مننه مو وکړه. چې څنګه وتلو نو ډاکټر صاحب پر ما ږغ وکړی. "ځوانه! تهٔ ودرېږه". خاني ته ئې ووئيل چې "تهٔ دباندې کښېنه، زهٔ دهٔ ته ستا د پاره يوه دوا ورليکم". خانی او زما ملګری دواړه دباندې ووتل، ډاکټر ماته د کښېنستو اشاره وکړه، زهٔ پر چوکۍ ډاکټر ته مخامخ کښېنستم. ډاکټر په افسرده لهجه کې راڅخه وپوښتل "دا ځوان ستا څهٔ دی؟".

"ډېر نږدې ملګری مې دی"

"ستا د ملګري ايډز دی"

"ايډز؟". له ما ئې لاري ورکې کړې، نهٔ پوهېدم چې دا ئې څهٔ راته ووئيل.

"هو، ايډز"

"لاکن ډاکټر صاحب! خانی خو ډېر شريف او خانداني ځوان دی". دهٔ خو هره څلورمه مياشت د خدای د رضا د پاره وضرورت مندو خلګو ته وينه ورکوله، نو بيا څنګه کېدای شي چې دی......

"ايډز نهٔ شرافت ګوري او نهٔ خاندان، او دا هم کېدای شي چې دهٔ چې کوم وخت آخري ځل وينه ورکوله نو هغه وخت د وينې سرنج استعمالي شوی وي، د هغه څخه هم دا مرض خوربږي. لحاظه تاسو د دهٔ پوره پوره خيال وساتئ، د دهٔ سره بېخي لږ وخت دی، که وو ايم نو زيات نه زيات شپږ مياشتې، تاسو دی د دهٔ په ناروغي مهٔ خبروئ کنې په شپږو ورځو کې به سترګې پټې کړي".

زهٔ را ولاړ شوم، د ډاکټر څخه د رخصت اخستلو بغیر د دهٔ د کوټې څخه را ووتم. خانی مخامخ پر یوه چوکۍ زما په انتظار ناست ؤ. زهٔ چي ئې څنګه ولیدم نو را ولاړ شو. موږ دواړه د هسپتال څخه د باندي راووتو، په یوه میډیکل کي مو دوا واخسته، موټر سائیکل مو د سټینډ څخه را وباسی او پر کښېنستو. په دې وخت کي خاني راته ووئیل چي

"یاره! زهٔ و تاته یوه لاره د رښئیم پر هغه د رځه".

ماهم ورسره ومنله، د دهٔ پر را ښوولې لاره روان شوم. کله په یوه ګلۍ کله په بله ګلۍ کښې، آخر یوې تنګي ګلۍ ته برابر شوم، خاني وئیل چي "پر دغه تنګه ګلۍ د رځه خو لږ په کراره کراره". زهٔ هم په دې تنګه ګلۍ کي روان شوم. د ګلۍ د هر کور یا بیا دویم یا دریم کور په مخ کي یوه زنانه به ولاړه وه. موږ ته به ئې ډېر په مینه او ځیر ځیر کتل. آخر له دې ګلۍ ووتم. خاني په مسکي کي راته ووئیل چي "تاته د ر معلومه ده دې ګلۍ ته څهٔ وائي؟"

"نا". ما په جواب کي ورته ووئیل.

دهٔ په مسکي او رازداره انداز کي راته ووئیل "دې ګلۍ ته ګرمه ګلۍ وائي".

زهٔ د خاني په جواب او د دهٔ په ناروغۍ پوهـ شوم چي دی څنګه او له کومه ناروغه دی.لاکن هغه وینه چي خاني به هره څلورمه میاشت د خدای د رضا د پاره ورکوله.. هغه؟

○○○○○○

وړوند

د خالقداد عمر اوس دېرشو کالو ته رسېدی، په سترګو وړوند، لاکن په صحت ښه برابر ؤ.
خالقداد د کونډې مور یوازینی زوی ؤ. دوې مشرې خوېندې ئې وې چې هغه هم ود شوې وې. په شل کلنې کې اکا (تره) ورله خپله لور ورکړه، خو د یو کال تېرولو وروسته هغه د خدای په کار شوه. خالقداد قسم وکړی چې دی به بل وادهٔ ونهٔ کړي. قسم ئې پر خپل ځای، خو دې وړوند ته چا خپله لور او خور ورکوله، هغه خو اکا ئې ؤ چې د دهٔ سره ئې دا ښېګړه کړې وه.
د خالقداد سترګې د وادهٔ څخه دوه کاله مخ کې د موټر په یو ایکسډنټ کې زخمې شوې وې. ډاکټرانو ورته آپریشن کړې، د آپریشن کولو وروسته د خالقداد د سترګو څخه چې پټۍ لېرې کړل شوې نو د خالقداد په سترګو د تیارې پردې پرتې وې. خالقداد ډېر زیات غمګین شو. ډاکټرانو ورله تسلې ورکوله چې دا تیاره به په کراره کراره په رڼا بدلېږي. خالقداد هم توري چشمې سترګو ته واچولې او په یوې نرۍ لکړه ئې ژوند پېل کړو. اوس نو د وړوند توب ئې اتهٔ کاله وتلې وو. خالقداد په لکړه دومره اموخته شوی ؤ لکه یو بینا کس چې په لاره او علاقه کې بلد وي.
خالقداد د خپل کلي څخه لېرې د غرهٔ په دامان کې د تربرونو کلی درلود. په دې تربرو کې ئې و یوه تربور ته مشره خور ناسته وه. کله نا کله به د خور حال احوال ته ورغی،

پو ښتنه به ئې پر وکړه، بېرته به چا تربور خپل کلي کور ته راوستی.

دا ځل په دامان کلي کې د خالقداد د يو تربور د لور وادهٔ ؤ. د دهٔ و ټوله کورنۍ ته ست شوی ؤ. دهٔ هم غوښت چې ولاړ شي، خو خېر د کور د نورو ښځينه او نرينه وګړو سره وادهٔ ته ولاړی.

ښه د يخ شپې او ورځې وې، دوی د وادهٔ څخه يوه ورځ مخ کې لا ولاړو. خالقداد ډېر شوخ ؤ، ښې ګپې ئې کولې، د ځوانانو سره ځوان او د سپين ږيرو سره سپين ږيری ؤ. په ښځو کې چې به کښېنستی نو هغو به هم خوا نهٔ بدوله. ولې چې خالقداد وړوند ؤ، ښځې ئې نهٔ ليدلې. د ښځو به که مخ پټ ؤ که ښکاره که به ئې سر لوڅ ؤ که پټ د خالقداد په مخ کې ورته هيڅ مسئله نهٔ وه.

خېر د وادهٔ کار ؤ. خالقداد د خور سره د حال احوال په نيت لکړه په لاس کې د يو ماشوم په مرسته د ښځو خوا ته ورغی. خور ئې ډېره خوشحاله شوه. زر زر ئې په برنډې (برآمدې) کې ورته نيالي اواره کړه او مشر ورور ئې پر کښېنوی. د کور په غولي کې تنکۍ تنکۍ انجوني لګيا وې اتڼ ئې کوی. دهٔ هم پر دريا او غاړو خوند اخستی ؤ. توري چشمې ئې په سترګو وې، د اتڼ په خوا متوجه ؤ، خور ئې ورته چای راوړې، د چای پياله ئې په لاس کې ورکړه، دهٔ هم د چای او غاړو څخه دوه چند خوند اخستی ؤ.

په دې دوران کې يوه ځوانه او ډېره ښائسته ښځه د درو مياشتو ماشوم په غېږ کې راغله د خالقداد په مخ کې چار

زانــو کښېنستــه. هغــه د خالقــداد د خــور د لېــوره لــور وه چــې دې ښــادې تــه راغلــې وه. هغــه خبــره وه چــې خالقــداد وړونــد دی. ماشــوم ئــې پــه غېږ کې پــرې باسی، خپلــه لمــن ئــې راپورتــه کړه او ماشــوم تــه ئــې شــیدې (پــی) ورکــول پیــل کــړو. دا خالقــداد تــه مخــامخ ناســته وه، د خالقــداد د ناســتي انــداز داسې ؤ چــې دی د اتــڼ خــوا تــه متوجه دی. ښځه د یــوې بلې ښځې سره پــه ګپــه اختــه شــوه، هلتــه ماشــوم خپلــې شــیدې رودلــې، پــه دې وخــت کــې د خالقــداد کېفیــت لــږ بــدل غونــدې شــو. پــر تنــدي ئــې خولــه راغلــه. د ښــځې ورتــه پــام شــو، زر ئــې پوښــتنه ځنــې وکــړه چــې "خالقداده! څهٔ در وشو، خېر خو دی؟"

خالقــداد زر ځــان ســره راټــول کــړی وې وئیــل "هــیڅ نــهٔ، هسې مې لږ ګرمي وشوه".

"پــه دې یــخ کــې دې ځنګــه ګرمــې وشــوه، طبیعــت خــو دې سم دی". ښځې بیا ځنې وپوښتل.

"تــهٔ داسې وکــړه چــې یــو ماشــوم را وغــواړه چــې مــا هلتــه د ســرېو ځــای تــه بــوزي، دلتــه مــې ســاه تنګېــږي". خالقــداد ورتــه ووئیــل او خپلــه لکــړه چــې د دهٔ ســره پــه څنــګ کــې پرتــه وه پــه ټپرولو را پورته کړه او ولاړ شو.

ښــځې هــم نــږدې ولاړ ماشــوم تــه ووئیــل "راشــه دا مامــا د لاسه ونیسه او دباندې ئې د سرېو ځای ته بوزه، هله شاباس".

خالقــداد چــې کلــه د هغــې ناســتي ښــځې څنــګ تــه تېرېدی نــو ئــې ســر کښــه نیــولی ؤ. پــه کــراره کــراره د کــور څخــه دبانــدې ووتــې. ماشــوم تــه ئــې ووئیل "مــا د ســرېو ځــای تــه مــهٔ بیایه، لږ لېرې د ساره ګشت د پاره مې بوزه".

ماشــوم هــم هوښــيارۀ، د اتــو يــا لســو كــالوۀ، خالقــداد ئــې د كــوره ښــه لېــري بــوتی. خالقــداد ماشــوم تــه ووئيــل چــي "بــس تــۀ اوس ځــه، زۀ يــا خپلــه ځــم". ماشــوم هــم دی هلتــه پرېښــووی او د كور په خوا ئې ځني منډه كړه.

خالقــداد چــي كلــه پوهــ شــو چــي ماشــوم نشــته، لكــړه ئــې يــوې خــوا تــه وغورځولــه.... واګــي تــه ئــې لاس كــړی.... د تشــو بولــو پــه بهانــه...... پــه دوو تلــو كښېنســتی او چشــمې ئــې لــه ستركو....... لېري كړې.

○○○○○○

دنده

د پنځویشت کلنې نازو د وادهٔ دوه کاله کېدل. د پرش کلن خاوند قیصر ئې په یوه پرائیویټ سیکیورټي ګارډ کمپنۍ کې کار کوي. نازو تعلیم یافته وه، ښه کارنده وه. د جامو ګنډلو هنر ئې په لاس کې درلودې. خاوند قیصر بیا پرائمري فیل او د لاس د خوارۍ نهٔ ؤ. د سیکیورټي ګارډ په کار کې به ټوله ورځ د دفتر مخ ته ناست ؤ، دوولس ګهنټې به ئې ډیوټي کوله، دهٔ غوښتی هم داسې کار چې ټوله ورځ ناست وي.

دوی چې په ښار کې په کومه محله کې اوسېدل د هغې محلې زیاتره نر او ښځه سهار د خپلو کارو پسې وتل او مازدیګر به راتلل. په دې محله کې یوه ښځه چې نوم خو ئې چاته نهٔ ؤ معلوم خو ټولو به ورته باجي وئیل اوسېده. دې ښځې په این، جي، او کې کار کوي. د دې باجي ادارې په کوم کې چې دې کار کوي دې ته په یوه بله محله کې د ښځو د زدکړې او ورسره د خیاطۍ یو سینټر خلاص کړی ؤ. باجي به د دې دواړو محلو و ښځو ته د عصري تعلیم سره سره د خیاطي زده کولو کورس هم ورکاوې. بیا چې به کله ښځو دا هنر تر لاسه کړی نو به ئې په آخر کې یو ستائنلیک (سرټیفیکټ) او یو د جامو ګنډلو مشین ورکړې چې دوی مختته په ژوند کې د خپلې کورنۍ مالي ستونزې پر اواري کړي.

د باجي او نازو ښه علیک سلیک او تلل راتلل ؤ. باجي د نازو د هنر څه خبره وه. هغې به هر وخت نازو ته وئیل چي "تهٔ د دې هنر څخه خپله پېشه ولي نهٔ جوړوې؟" نازو به انکار کولو او د قیصر په آمدني به ئې شکر باسی.

یوه ورځ باجي و نازو ته مشین راوړی، باجي نازو ته ووئیل چي "تهٔ دا مشین درسره کښېږده، دلته په خپل کور کي کله نا کله جامې ګنډه، زهٔ به و ښځو ته ووایم چي هغوی دي په تا خپلي جامې ګنډي". نازو خو اول ورته انکار وکړی، بیا ئې د باجي په ډېر اصرار هو وکړه او مشین ئې کښېښووی.

ورځي او شپې تېرېدې، خاوند قیصر هم ډېر خوشحال ؤ چي اوس د کور ګزران ډېر ښه روان دی. نازو هم د ښځو جامې جوړولې او ډېر اعلی ګنډل به ئې کاوی.

یوه ورځ د باجي سره یوه بله ښځه چي ډېر سینګار ئې کړی ؤ او په عمر پخه معلومېده راغله. د خبرو څخه داسي ښکارېده چي دا به ډېره شتمنه وي. پنځه جوړې جامې ئې و نازو ته ورکړې چي "دا په نوي نوي ډیزائنو کي را جوړي کړه. بیعه به ستا د مرضۍ وي". نازو هم "سمه ده" ورته ووئیل. باجي او ښځه بېرته ولاړې، نازو هم کښېنسته، بیاتي او ناپ ئې ورباندي را واخستی.

د قیصر د کور د باندي مخامخ پر تره هر وخت دوه کسان ناست وو. په هر روان او را روان کس کي به ئې چرت وهی او بیا به ئې پر هغه خپل مجلس تازه کوی.

په یوه هفته کې ئې پنځه سره جوړې جامې ور وګنډلې. ښځه هم راغله، جامې چې ئې ولیدلې نو ئې ډېرې زیاتې خوښې شوې.

"څنګه چې باجي وئیلي ؤ له هغې هم زیاته کارنده ئې، ها دا واخله ستا حق". ښځې د پرس څخه دوه د شنه زریانو نوټونه را وایستل او نازو ته ئې ونیول. نازو هم هغه پیسې څنې واخستې. ښځې خپلې جامې واخستې او د روانېدو د پاره ولاړه شوه. چې کله ئې رخصت اخستی نو ئې نازو ته ووئیل چې "سبا به زما ډرائیور راشي او تاته به یو څو نوري جامې د ګنډلو د پاره راوړي". د دې خبرې کولو سره روانه شوه. نازو نن ډېره خوشحاله وه، ولې چې دې نن یو په دوه پیسې ګټلې وې.

په دا سبا د کور دروازه وټکېده، نازو د کور د دننه څخه بړغ ورباندي وکړو "څوک؟"

"دا جامې واخله میډم را استولي دي". د دباندې څخه بړغ وشو.

نازو ورغله، مخ ئې پټ کړی، دروازه ئې لږ خلاصه کړه او جامې ئې څنې را واخستې. بیرته ئې دروازه بنده کړه او کوټې ته راغله.

هفته تېره شوه، د کور دروازه وټکېده. نازو د دننه څخه بړغ وکړی "څوک؟"

"هغه د میډم جامې که جوړې شوې وي را ئې کړه"

نازو پوه شوه چې د ميډم ډرائيور دی نو ئې جامې په يوه کڅوړه کې واچولې او د دروازې په خوا روانه شوه. مخ ئې پټ کړی، دروازه ئې لږ خلاصه کړه او کڅوړه ئې په يوه لاس وروباسله. ډرائيور کڅوړه څني واخستله او پيسې ئې ورکړې.

"هغه ميډم وئيلې چې په کور کې يو څه زنانې او ماشومان دي، د هغو جامې جوړول دي، که تاسو زما کور ته د لږ ساعت د پاره راشئ، ناپونه واخلئ نو ستاسو به ډېره مننه وي".

"زما کور يکړ دی، زهٔ د خپل خاوند څخه پوښتنه کوم، تهٔ سبا راشه". نازو په جواب کې ورته ووئيل.

"هغه ميډم وئيلې که ستا د موبائل نمبر وي را ئې کړه". ډرائيور د ميډم بل پيغام هم ورکړی.

"سمه ده، تهٔ ودرېږه زهٔ ئې درته را اخلم". د دې جواب سره نازو خپلې کوټې ته ولاړه، پر يو کاغذ ئې خپل د موبائل نمبر وليکی، بېرته دروازې ته راغله، هغه کاغذ ئې ډرائيور ته ورکړی، ډرائيور په ګاډۍ کې کښېنستی ولاړی. نازو خپلې کوټې ته راغله. دباندې ناست کسانو دا ټوله کيسه وليدله او خپله ګپه ئې پر تازه کړه.

"ياره دا ښځه ماته سمه نهٔ معلومېږي، تهٔ ګورې نهٔ چې هره ورځ يو څوک نه يو څوک ورته را روان وي. کله اين، جي، او واله باجي کله ميډم زليخا او دا ګاډۍ واله خو

هـره ورځ را روان دی، یـو شـی نـه یـو شـی بـه ئـې ورتـه را اخستی وي".

"هـو یـاره، زمـا هـم لـږ لـږ شـک پـر راځي. خاونـد ئـې ټولـه ورځ د خپلـي غريبـۍ پسـې ورک وي، دا هـر سـهار د کـوره وزي، لياقـت بـازار چـوړي ګلـۍ تـه ځـي، تاتـه خـو معلومـه ده چـي چـوړي ګلـۍ څنګـه ګلـۍ ده؟ آښـه دا ييـا بلـه چـي ځـان ئـې ښـه سينګار کـړی وي خـو زمـوږ پـه مـخ کـي پـه پټـه پرده کي ځي". دا خبره دويم کس په طنزيه انداز کي وکړه.

پـه دا سـبا نـازو قيصـر نـۀ کـړی خبـر. خـدای خبـر چـي هېـر ئـې شـو کـه ئـې پـه کسـته داسـي وکـړل. د وېـري کـه لـه ډېـر اعتبـاره چـي خاونـد بـه مـي هـيڅ نـۀ راتـه وائـي. د ميـډم د ډرائيـور سره د ميـډم پـه ګـاډۍ کـي پـه پټـه پـرده د شـا پـه سيټ کـي کښېنسـته او د ميـډم د کـور پـه خـوا روانـه شـوه. د نـازو هغـه دوو کسانو ته هيڅ پام نۀ ؤ چي دې ته ئې په کوم نظر کتل.

دواړه کسـان نـن ييـاد قيصـر د کـور تـر مـخ پـر تـړه ناسـت وو. دوی وليـدل چـي نـازو پـه ګـاډۍ کـي کښېنسـته او روانـه شـوه. يـو کـس وآبـل کـس تـه ووئيـل چـي "مـا نـۀ درتـه ووئيـل چـي دا سـمه ښـځه نـۀ ده، هغـه ده د ميـډم زليخـا پـه ګـاډۍ کـي د هغې د ډرائيور سره ولاړه".

دويـم کـس پـه جـواب کـي ورتـه ووئيـل "هـو يـاره! مـا خـو دومـره شـک نـۀ ؤ وربانـدي، لاکـن دا خـو د محلـې ګنـد وخته".

دوی دا خبري کولې چې قیصر د یوې خوا څه سر پر ځړېدلی، مخ تک ژړ، په درنو درنو قدمونو راغی د کور دروازې ته ودرېدی. د کور پر دروازه کولف راځوړند ؤ. حیران شو چې دا کولف بیا څنګه؟ په دغه سوچ کي ؤ چې پر تره ناست کسانو کي یو کس پر بږغ کړل. "وروره! ستا ښځه پر کور نشته، هغه د میډم زلیخا په ګاډۍ کي کښېنسته او خدای خبر چېري ولاړه"

"ولاړه؟" د ځان سره ئې ووئیل او شرمنده هم شو. دواړه کسان ورته را پورته شول، نږدې ورته راغلل، یو کس ورته ګویان شو "وروره! دا محله د شریفو خلګو ده، دلته دا دندې نۀ چلیږي"

"دندې؟ څنګه دندې؟ زۀ پوهـ نۀ شوم". قیصر په حیرانتیا کي ځني وپوښتل.

"ځان مۀ اچوه، تۀ وائې مو ږ نۀ پوهیږو چې ستا ښځه کومي دندې کوي"

"تاسو غلط پوهـ شوي یاست، زما ښځه داسي نۀ ده" قیصر په جواب کي ورته ووئیل.

"که ستا ښځه داسي نۀ ده نو هغې د میډم زلیخا سره څۀ تعلق دی "دویم کس ځني پوښتنه وکړه.

"میډم زلیخا؟، زۀ میډم زلیخا نۀ پېژنم او نۀ زما د ښځي د هغې سره څه تعلق دی" قیصر بیا په حیرانتیا کي په جواب کي ورته ووئیل.

"میډم زلیخا هغه ښځه ده چې په دې ښار کې د لویو لویو خلګو جنسي هوس و سړېدو ته ښځې سپلائي کوي. پخوا هغې پخپله دا دنده کوله، اوس د عمر په تېرېدو سره نوري ښځې و دې کار ته چمتو کوي او پیسې پر ګټي، څه دا اخلي او څه دې نورو ښځو ته ورکوي". اول کس ورته ووئیل او په بېرته ئې ګوتي ووهلې.

قیصر نور پریشان شو، حیران ؤ چې دې کسانو ته څه جواب ورکړي. دویمه چابي هم نۀوه ورسره چې د کور دروازه ئې په خلاصه کړې وای. د دې کسانو خبري وربانـدي وغمبـدې، کرار کرار یـوې خوا تـه روان شو. کله به ئې سوچ کاوی چې نازو داسي نۀ شي کېدی، هغه خو له ما سره ډېره مینه کوي. کله به ئې سوچ کاوی چې پیسه ډېره بده بلا ده، هر څوک په خپل منګول کي ټینګوي او بیا چې ئې زړۀ غواړي هغه لاره په خپلوي. په دې سوچو کي تلی تلی ډېر لېري ورسېدی. بېرته ئې د ځان سره سوچ وکړی چې راځه کورته او د نازو څخه خپله پوښتنه وکړه چې ولې دي ماته دهوکه راکړه. ولې دي زۀ پردی او پیسه خپله کړه. په دماغ باندي ئې غصه غالبه شوه، بېرته د کور په خوا را روان شو. چې کله خپلې محلې ته را ورسېدی نو چې کتل ئې یوه توره غټه ګاډۍ چې شیشې ئې هم توري وې راغله د دۀ د کور مخته ودرېده. د دۀ قدمونه وچ ودرېدل لکه چې مځکه ئې ونیسي. نازو ځني را کښته شوه، د دروازې کولف ئې خلاص کړی او کور ته ننوته. ګاډۍ روانه شوه او

د محلې ښځه ووته. دی هم درانه ګام په زړه کې د غم او غصې طوفان اخستی د کور دروازې ته ودرېدی. دروازه ئې وټکوله. د دننه ښځه بږغ راغی چې "څوک؟". دهٔ پر بږغ کړل چې "ستا مرګ". دروازه خلاصه شوه، قیصر د یو تند باد په شان کورته ننوتی. په درام سره ئې دروازه بنده کړه. نازو نږدې ولاړه وه هغې چې ولیدل چې قیصر دی نو ئې د خُلې څه ناڅاپه ووتل"تهٔ؟ تهٔ څنګه دا وخت راغلې؟".

"ولې زهٔ دا وخت نهٔ شم راتلی... دا وخت بل څوک راځي که ستا د دندې وخت دی؟". نازو ئې د مړوند ښځه ټینګه ونیوله او په چغو چغو ئې ځنې وپوښتل او د ځان سره ئې کښوله کوټې ته ئې بوتله.

" څه کیسه ده چې دومره قهرېدلی ئې، زما لاس پرېږده". نازو خپل مړوند ځنې د خلاصولو هڅه کوله. قیصر په چغو نارو شو، د خُلې ځځه ئې ځګونه غورځول.

"دا راته ووایه چې زما په مینه کې څه کمی راغلی ؤ چې تا دا دنده شروع کړه؟".

"کمه دنده، تهٔ څه وائې؟" نازو هم په چغو شوه.

"ښه نو اوس دا هم زهٔ درته ووایم چې کومه دنده..... د میډم زلیخا والا دنده.... بله کومه دنده..."

"تهٔ غلط شوی ئې یا بیا چا غلط پوهه کړی ئې، زهٔ خو د هغې کورته د ناپ د پاره تللې وم.... هغه....."

"بس بس، درواغجنې..... ما پخپله ولیدلې.... درواغجنې...... بې حیا....". په غصه شو، د خُلې ئې

لاس واخستی هر څه چي په خُله ورتلل هغه ئې باسل. آخوا دې خوا ته ئې لکه لېونی کتل، په دا دوران کي د نازو د ګنډلو بیاتي (قینچي) په لاس ورغله، نازو ځان خلاصوی ، د دواړو سره دعوه شوه، قیصر چغي وهلې " بې حیا...بد کرداري.... د پیسو د پاره تر عزت تېره شوې....". نازو چغي وهلې چي "دا دروا غ دي..... زهٔ پر قرآن لاس درته ږدم..... زهٔ بې حیا نهٔ یم ..... ته پر خدای باور وکړه". نازو د قیصر لاس ټینګ نیولی ؤ په کوم کي چي بیاتي وه. لاکن قیصر سړی ؤ، طاقتور ؤ، نازو کمزورې، ښځه ذات.

ناڅاپه قیصر لاس د نازو نه خلاص کړی، بیاتي دا وخت خلاصه وه، په دې کش و بګیر کي بیاتي ولاړه د نازو د غوړ لاندي پر مغزي برابره شوه، د وینې یو داره را ماته شوه.... نازو هم هلته پر هغه ځای ولوېده.... نهٔ ئې د خُلې اُف وختی او نهٔ آه.

قیصر چي دا وکتل نو ئې اوسان خطا شول. د لږ ساعت د پاره په کوټه کي چپه چپتیا شوه. داسي لکه چي هیڅوک هم په دې کوټه کي نهٔ وي. د نازو وجود د وینې د بهېدو سره کرار کرار رېږدی، سترګي ئې رډې را ختلي وې، رډ بډ ئې د کوټې و چت ته کتل پرته وه.

قیصر چي لږ په سود کي راغی نو له وامه په منډه د کوټې ووتی او د کوره وتښتېدی. هغه دواړه کسان چي د باندي ولاړ وو یو د بل سره وبوښېدل. بیا کور ته د ننه راغلل، په کوټه کي چي ئې وکتل په کوټه کي وینې خورې

وې او نازو حلاله شوې مړۀ پرته وه. دواړه په منډه د کوره را ووتل. نږدې پولیس تهانې ته ورغلل، پولیسانو ئې را خبر کړل، هغوی راغلل مړی ئې وکتی. بیا ئې مړی د پوسټ مارټم د پاره هسپتال ته ولېږی. پولیس د دې دواړو کسانو څخه دا بیان واخستی چې "دا کس چې قیصر نومېدی یو نشئي او خماري انسان ؤ. هر وخت به ئې دا خپله ښځه وهله، دا ښځه ډېره ښه ښځه وه. د پردیو جامې به ئې ګنډلې او د کور ګزران به ئې کولو. نن هم قیصر د دې ښځې څخه د خمار او نشې د پاره پیسې غوښتې خو د هغې په انکار قیصر دا ووژله او ولاړی وتښتېدی".

○○○○○○

خط

زما د ملګري نسیم جان عجبه عادتونه وو. کله ئې هم خپله یو کار نهٔ دی کړی. ټول کارونه به ئې په ملګرو کول او په ملګرو کې بیا زهٔ چې په هر کار کې به ورسره ولاړ وم. که به د شناختي کارډ کارؤ، که د پاسپورټ کارؤ او که ئې په هسپتال کې څه مسئله وه او که بیا د دهٔ د مئینتوب مسئله وه. یعنې هر کار ئې پر ما بند ؤ او د هر کار د خلاصولو چابي ئې زهٔ وم.

د دهٔ د مئینتوب هم عجبه داستان دی. هره ورځ به مئینېدی، چېرې چې به ئې شین تکری لیدی نو به دی پر مئین شو. هغه د اردو مشهوره مقوله سم "*دل پھینکا عاشق*" ؤ.

یوه ورځ زما دکان چېرې چې ما خطاطي کوله، د خلګو د دکانونو سائن بورډونه او بینرز مې لیکل، ته راغی. هسې خو به په هفته کې درې څلور ځلې خامخا راتلی، نو په کومه ورځ چې دی په کوم نیت د کان ته راغی نو زهٔ پوهـ شوم چې نسیم جان نن په بله بڼه کې دی. سلام دعا کولو وروسته ئې راته خپل فریاد شروع کړو چې "یاره منشي! تهٔ خو پوهېږې چې په ټولو ملګرو کې تهٔ زما تر ټولو ښه ملګری ئې"....... ما خبره ورپرې کړه چې "مطلب دي وایه"

"یاره یوه انجلۍ مې خوښه شوې ده"...... ما بیا خبره ورپرې کړه چې "دا خو څه نوې خبره نهٔ ده".

"تهٔ خبره خو یو واره واوره"....

"ښه وایه". ما په مسکي کي ورته ووئیل توجه مي د دهٔ خوا ته کړه او په خپل کار لګیا شوم یو بورډ مي لیکی.

"یاره زهٔ غواړم چي هغه انجلۍ ته د میني ډک خط ولیکم".

"دا خو ښه خبره ده" ما ورته ووئیل.

"یاره منشي ! تاته خو معلومه ده چي زهٔ پرائمري پاس یم، نهٔ مي خط لیکل زده دی او نهٔ لوستل"

"نو بیا ؟" ما ځني وپوښتل.

"نو بیا څهٔ. تهٔ د هغې په نوم یو خط را ولیکه بس". نسیم په حکمیه انداز کي راته ووئیل.

"د میني خط خو زما والله که زده وي چي څنګه لیکل کېږي او نهٔ مي دا دنده پخوا کړې ده، البته تهٔ مي یارئې کوشش به ضرور درته وکړم". ما ځواب ورکړو.

"بس، هر څه چي لیکې خو د میني محبت خبري په کي ولیکه". نسیم راته ووئیل.

"سمه ده، زهٔ به ئې سبا در ولیکم، نن دا بورډ لیکم". ما ورته جواب ورکړو.

"نهٔ، نهٔ، اوس اوس به ئې لیکې". نسیم بیا حکم راکړو.

"اوس ولي؟"

" د هغې د سینټر د چهټې وخت دی، زهٔ د ډاک واله جوړېږم او د چهټۍ د مخه ئې سینټر ته ورورم".

"سمه ده". ما په خندا کي ورته جواب ورکړو، ولاړ شوم قلم او کاغذ مي راواخستل په خط لیکلو مي شروع وکړه.

"آښــه دا راتــه ووايــه چــي نــوم ئــې څــهٔ دی؟". مــا ځنــي وپوښتل.

"نوم ئې نازنينه دی" دهٔ جواب راکړو.

"ښه"

زما خوږې نازنينې! ښې چارې

هيلــه کــوم چــي روغــه جــوړه او ښــه خوشــحال ژونــد بــه تېروې. لاکـن زمـا ژونـد سـتا بغېـره نـهٔ خـو ښـه دی او نـهٔ خوشـحال. هغـه پـه دې چـي لـه کومـه ورځ چـي مـا تـهٔ ليـدلې ئـې نـو د شـپې خـوب رابانـدي حـرام شـوی او د ورځـي سـکون رانـه خفـه شـوی. مــا د خپــل زړهٔ خبـره تاسـو تـه مخـامخ نـهٔ شـوه کـولی، پـه دې مـي درتــه د خــط ليکلــو جــرات وکــړی. زهٔ واقعــي ســتا د حســن شيدائي شوی يم.

ستا خپل مئين

"هلکـه نـوم دي ولـيکم کـه نـا؟" مـا د نـوم ليکلـو پـه وخـت د نسيم څخه پوښتنه وکړه.

"نـا فـي الحـال ئـې مـهٔ ليکـه او د خـط د جـواب پتـه سـتا د دکـان وليکـه، زهٔ خـو هسـي هـم څـه ټهکانـه نـهٔ لـرم". نسـيم پـه جواب کي راته ووئيل.

"ياره موږ ولي په خرابوې" ما ورته ووئيل.

"هـيڅ والله کـه دروشـي، تـهٔ ئـې وليکـه". دهٔ پـه جـواب کي راته ووئيل.

خېـر مـاهم د ملګـري د پـاره قربـاني ورکـړه او خـط مـي پـه دا ټهکو تمام کړو.

ستا د جواب په طمعه، ستا خپل مئین
"ځیګرخون"

خط مې په یوه لفافه کې واچوی، خپل د دکان پته یعني "ځیګرخون آرټس، زونکي رام روډ کوټه" پر ولیکله او نسیم ته مې ورکړو.

نسیم ډېر خوشحال شو، بغېر د سلام په منډه د دکان نه ووتی ورک شو. زۀ هم بېرته خپل کار ته کښېنستم او د بورډ پر لیکلو بوخت شوم.

د دې ورځې وروسته هره ورځ نسیم جان به زما په دکان کې ټوله ورځ د خط د جواب په طمعه ناست ؤ. دوې هفتې تېرې شوې خو هیڅ جواب نۀ راغی. آخر نسیم تنګ شو راته ئې ووئیل "یاره ! یو بل خط ورته ولیکه".

"یاره لږ صبر وکړه را به شي ځواب". ما ورته ووئیل.

"نا کاغذ او قلم را واخله او شروع په وکړه". سم حکم ئې راکړی. ما هم ورته انکار نۀ شو کولی، کاغذ او قلم مې راواخستل او خط لیکلو ته کښېنستم.

زما خوږې نازنیني ! ښې چارې
هیله کوم چې ښه جوړه روغه او خوشحاله به ئې.

ستا د جواب په طمعه نۀ رابانده ي شپه تېرېږي او نۀ ورځ. د خدای په خاطر څه جواب خو راکړه، ولې مې داسې ځوکلوې. ستا د جواب په طمعه، ستا خپل مئین
"ځیګرخون"

خط ولیکل شو، په لفافه کې بند شو بیا هغسې نسیم جان په منډه د دکان نه ووتی ورک شو.

هفته تېره شوه یوه ورځ ډاکخانې واله ډاکیه راغی او ماته ئې ووئیل.
"د ځیګرخون صاحب ډاک دی"
ما ورته ووئیل چې "راکړه". لفافه ئې راکړه، په یو کاغذ ئې راڅخه دستخط واخستی او ولاړی. پر لفافه سربېره د نازنیني نوم لیکلی ؤ. زړۀ مې ډېر وغوښت چې د نازنیني جواب وګورم چې څه ئې لیکلي دي، بیا مې فکر وکړی چې نۀ د ملګري دی باید چې ملګری خپله دا لفافه خلاصه کړي او وې ګوري. لفافه مې د ټیبل په دراز کې کېښوده او خپل کار ته کښېنستم.
څو ورځې تېرې شوې خو نسیم دکان ته رانغی. یوه ورځ غرمه خوا ته هغه ډاکیه بیا راغی، یوه لفافه ئې راته ونیوله "ځیګرخون صاحب! ستاسو ډاک". ما لفافه ځنې واخسته، دستخط مې ورکړو او ډاکیه ولاړی.
لفافه مې د ټیبل په دراز کې د هغې لومړۍ لفافې سره کېښوده. مابښام چې کورته تلم نو مې دواړې لفافې په دې نیت د ځان سره واخستې چې نسیم ته به ئې کورته ور وړم، هسې هم د هغه کور زما په لار کې ؤ. سیدها د نسیم کور ته ورغلم، د کور دروازه مې ور وټکوله، لږ ساعت وروسته د نسیم کشر ورور قسیم د کوره را ووتی. سلام دعا نه پس مې د نسیم پوښتنه ځنې وکړه. هغه په جواب کې راته ووئیل چې "هفته مخ کې زموږ پلار هغه د کار روزګار د پاره ایران ته ولېږی". زۀ حیران شوم چې د تلو نه مخ کې ئې راڅخه رخصت هم وانخستی. څومره بې وفا وختی. د قسیم څه مې رخصت

واخستی او د کور په خوا را روان شوم. کورته چي راغلم نو د ماخوستن ډوډۍ تیاره وه. ډوډۍ مي وخوړله، خپلي کوټې ته ولاړم، د سدرۍ (واسکټ) د جیب نه مي هغه خطونه را وایستل. زړهٔ مي وغوښتل چي وې ګورم بیا مي وئیل نهٔ د ملګري دي خفه به شي راشخه. په دغه هو، نا، کي مي یوه لفافه خلاصه کړه، خط مي ځني را اوباسی، په خط کي لیکلی خط (خطاطي) ئې ډېره ښائسته وه. بالکل د یو کاتب په شان ئې لیکلی ؤ. ماته ئې خطاطي ډېره زیاته خوند راکړه. بالکل داسي ؤ لکه چي ما پخپله لیکلی وي. د خط متن داسي ؤ.

السلام علیکم....... ښې چارې

نهٔ پوهېږم چي ستا د خط څه جواب درکړم. نهٔ مي لیدلی ئې او نهٔ مي اورېدلی ئې. خو ستا خطاطي ډېره د کمال ده. زما ډېره خوښه شوه.

والسلام........نازنینه

د خط متن حیران کړم. ولي چي لیکلې خطاطي خو زما وه. لاکن د زړهٔ خبره د نسیم جان وه. زر مي دویمه لفافه خلاصه کړه، خط مي ځني را اوباسی، د خط متن څه داسي ؤ.

السلام علیکم...... ښې چارې

ما اول هم درته ولیکل چي ما تاسو نهٔ لیدلي یاست او نهٔ اورېدلي یاست، لاکن که زما د زړهٔ خبره اورېدل غواړې نو ستاسو خطاطي بالکل زما د

خوښــي د خطــاط پــه شــان ده. ستاســو خطــاطي زمــا ډېــره خوښه شوه. مننه

والسلام نازنینه

حیــران ئــې کــړم چــې دا خــو بلــه کیســه ځنــي جــوړه شــوه. د نــازنیني خطــاطي هــم اعلــی خطــاطي وه. بالکــل زما د خطاطي په شان.

زړهٔ مــي وغوښــت چــې یــو بــل خــط ورتــه ولــیکم او معلومه ئې کړم چي دا څوک ده.؟

ســهار چــي دکــان تــه راغلــم نــو اول مــي کاغــذ او قلــم راواخستی او نازنیني ته مي خط لیکل شروع کړی.

اسلام علیکم خوږې نازنیني ښې چارې!

هیلــه کــوم چــي د ژونــد پــه شــپه او ورځ کــي بــه د خوشحالۍ شېبې درباندې زیاتې وي.

ســتا خطونــه مــي ولوســتل. تــا پــه کــي زمــا د خطــاطي ډېــر تعریــف کــړی ؤ، ســتا ئــې مننــه. ســتا پوښــتنه دا وه چــي تــا زهٔ نــهٔ یــم لیــدلی، نــو کــه مــا لیــدل غــواړې نــو زمــا دکــان چــي پــه زونکـــي رام روډ دی او د ځیګرخـــون آرټـــس پـــه نامـــهٔ دی راشــه. یــا د هغــه وروســته تاســو خپلــه فیصــله وکــړئ چــي زهٔ ستا سره د میني کولو حق لرم که نا.

والسلام

ستاسو خپل ځیګرخون

خـــط مـــي پـــه لفافـــه کـــي واچـــوی، پتـــه مـــي پـــر ولیکله، نزدې ډاکخانې ته ورغلم او پوسټ مي کړی.

دوې ورځې وروسته ډاکیه راغی، یوه لفافه ئې راکړه، دستخط ئې رانه واخستی او ولاړی. زر زر مې لفافه خلاصه کړه، د نازنینې خط ؤ، د خط متن داسې ؤ چې

السلام علیکم ځیګر خون صاحب

هیله کوم چې روغ جوړ به ئې. ستا خط مې ولوستی. واقعي زما هم ستا د لیدو ډېر شوق پیدا شو. هغه په دې چې ستا سو خط دومره ښائسته او نفیس دی نو تاسو خپله به څومره نفیس ئې. زما د استاد خبره چې د خطاطي څخه د انسان کردار معلومېږي. نو زۀ به انشاالله د اتوار په ورځ سهار ستاسو د کان ته درځم. ولې چې د اتوار په ورځ زموږ د سینټر چهټي وي. نور مجلس به هم هلته کوو.

والسلام نازنینه

د نازنینې خط مې دوه ځلې ولوستی، نن د جمعرات ورځ وه، اتوار ته لا دوې ورځې پاتې وې. دا نن ورځ د سبا ورځ او د بل سبا ورځ او شپه رابانديې یو کال شول، بیخي نۀ تېرېدې. آخر د اتوار ورځ هم راغله، دکان مې ښه صفا کړی، خپلې خطي فنپارې مې آخوا دې خوا په دېوالونو را ځوړندې کړې. لږ ساعت وروسته په برقعه کې یوه زنانه راغله، مخ ئې پټ ؤ، سلام ئې وکړو. زړۀ مې راته ووئیل چې دغه ده راغله. ما ورڅخه پوښتنه وکړه "وعلیکم سلام جي". هغې ښځې مخ لوڅ کړو. ما چې ورته وکتل نو د ځلې

نـه مــي ناڅاپـه ووتــل "تــهٔ، تــهٔ دلتــه څنګــه؟" هغــې لــه ماڅخـه وپوښـتل. "اسـتاد جـي تاسـو دلتـه څنګـه؟". زمـا د خطاطي شاګرده فهمیده زما مخته ولاړه وه.

"هــو زهٔ، راځــه راځــه دلتــه کښــېنه". مــا ورتــه نـږدې پرتـې چـوکۍ خـوا تـه د کښېنسـتو اشـاره وکـړه. خپلـه هـم پـر یـوه چـوکۍ مخـامخ ورتـه کښېنسـتم. زړهٔ کـي مـي وئیـل چـي دا بیـا لـه کومـه خـوا راغلـه. ټـول جـوړ کـار ئې خراب کړو.

"استاد جي! دا ستاسو دکان دی؟"

"نــا، دا زمــا د ملګــري او د ډېــر لــوی خطــاط ځیګرخـون دکـان دی". مـا ربښـتونی حـال ځنـي پـټ کـړو او پوښتنه مي ځني وکړه. "تهٔ دلته څنګه؟".

"هسـي تېرېـدم پـه دې دکـان کـي مـي پـام شـو نـو را وګرځېـدم". دا خبـره ئـې وکـړه او شـاوخوا ئـې پـه دکـان کـي راځوړندو فنپارو ته وکتل.

"دا ستاسـو فنپـارې دلتـه څـهٔ کـوي؟". پوښـتنه ئې رانه وکړه.

"دا، دا مـي دغسـي ځوړنـدي کـړي دي". مـا هـم فنپارو ته وکتل او جواب مي ورکړو.

"ځیګرخـون صـاحب چېـري دی؟". بیـا ئـې رانـه پوښتنه وکړه.

"هغــه دي خــدای وبخښــي یــو کــال مــخ کــي وفــات شــو، دا دکـان ئـې ماتـه راپاتـه دی". جـواب مـي

ورکړو. دا ډېره پرېشانه شوه. لاندې ځمکې ته ئې کتل، بیا ناڅاپه ولاړه شوه "زۀ ځم پر ما ناوخته دی".

"لږ ساعت خو کښېنه، چای یا شربت خو وچښه". زۀ هم ولاړ شوم او ستړي مې ورته وکړو.

"نا زۀ ځم، د خدای په امان". دا په روانېدو شوه چې زما د خُلې نه ناڅاپه دا خبره ووته چې "تۀ نن سبا څۀ کوې؟ یعنې څه کار روزګار دې پیدا کړی دی که نا؟".

"هو استاد جي، زۀ په آرټ سینټر کې و انجونو ته خطاطي ښوونکې یم، ستا د دعا په برکت د خطاطي یو کتاب مې هم چاپ دی، د هغه ترړون مې ستا په نامه کړی دی." راته ئې ووئیل.

"مبارک مبارک څۀ نوم يې کتاب؟"

"خطِ نازنین". دې جواب راکړو.

په دې نوم اورېدو سره هک پک حیران شوم. د وجود وېښتان مې جګ جګ ودرېدل، فهمیده زۀ خپل خوا ته متوجه کړم او د تلو رخصت ئې راځخه واخستی. "استاد جي زۀ ولاړم د خدای په امان". ما هم په مړۀ خُله ورته د "خدای په امان" ووئیلو. زۀ حیران وم چې دا خو هغه د خطونو والا نازنینه ده. خپل نوم ئې بدل کړی دی لکه ما چې نوم بدل کړی دی. هلته فهمیده ټوله لاره صرف په دې سوچ کې وه چې که ځیګرخون مړ دی نو ما ته خطونه چا لیکل؟ داسې خو نۀ دی چې منشي استاد راته لیکل؟ نا نا داسې نۀ شي کېدی، منشي استاد ډېر

شریف دی، که هغه داسي کول غوښتنو به ئې پخوا لا کړي ؤ چي څه وخت زۀ د دۀ پنځه میاشتي شاګرده وم.

د هغې ورځي وروسته نۀ د نازنیني خط ځیګرخون ته راغی او نۀ د ځیګرخون خط و نازنیني ته. نازنینه که مئینه شوې وه نو صرف او صرف په هغه خطاطي مئینه شوې وه کومه خطاطي چي د دې د استاد و خطاطي ته سل فیصده ورته وه.

○○○○○○

چمچه

له سهار راهیسې وړې تړې د کوټې ښار په واټونو ګرځېدی. یوه پیسه ئې هم د ځیري او خیرونو جامو په یوه جیب کې نۀ وه. غیرت دې ځې ته رارسولی ؤ چې چاته ئې د یوې روپۍ سوال هم نۀ کاوه. اوس نو لوږې زور ورباندې وکړو او دې سوچ په مخه کړو چې د دې میرات مړي نس د ډکېدو څه چاره پکار ده. په سر پک، لوئ برېتونه، بیره بږیره، د ټیټ (ګرډي) قد خاوند، لوئ خیرن واسکټ ئې اغوستی، د قمیض بټنان ئې خلاص، تیز اسماني شنې جامې ئې په غاړه، په خولو لوند غوړ پړ تندی نیولی، چوټې ئې هم یوه شکېدلې او یوه تړلې په پښو، د سیټهـ موتي رام د ورو ګودام ته مخامخ ودرېدی. اوس نو وخت د ماښام ؤ. سیټهـ موتي رام په ګودام کې مخامخ ناست په حساب کتاب بوخت ؤ. دی هم و ګودام ته مخامخ ولاړ ؤ او سیټهـ موتي رام ته ئې ځیر ځیر کتل. د سیټهـ موتي رام منشي چې یو مسلمان ؤ و سیټهـ ته نزدې ډېر په ادب ولاړ ؤ، په دۀ کې نظر شو. نابېره ئې پر دۀ بږغ کړو چې؛

څله دلته ولاړ ئې؟ ځه ورک شه.

سیټهـ هـم خپلـي سـترګي راپورتـه کـړې او د دهٔ پـه خوا ئې وکتل.

اسـد هـم وبرېـدی او د پـوډري غونـدي ئـې خپـل ځیګـر وګـراوه او د تـګ تکـل ئـې کـاوه چـي سیټهـ پـر برغ کړو.

ودرېږه، دا واخله.

سیټهـ د لسـو روپـو یـو نـوټ و منشـي تـه ورکـړو چـي د ې سـړي تـه ئـې ورکـړه. اسـد ودرېـدی چـي څـهٔ بـه راکوي.

منشـي راغـی او پـه قهـر لړلـې لهجـه کـي ئـې و اسد ته د لسو روپو نوټ ونیوو او ورته ئې ووئیل؛

آدا واخلـه، یـو خـو لـه تاسـو نـهٔ یـو خـلاص، ټولـه ورځ تاسـو یاسـت او خیـرات دی. د دې وئیلو سـره منشـي بېرتـه د ننـه ګـودام تـه ولاړی او اسـد د لسـو روپـو نـوټ پـه مـټ کـي ټینـګ ونیـوو او یـوې خـوا تـه روان شـو. اوس نـو پـه دې لسـو روپـو څـه خـوړل پکـارؤ، روان ؤ چـي پریـوه دکان ئې سترګي ولګېدلې چي پر لیکلي وو؛

(بمبی بریانی، فی پلیٹ دس روپے)

زړه ئـې خوشـحاله شـو، روح ئـې تـازه شـو. چـي دکـان تـه ورنـزدې شـو نـو د بریـاني خـوږ بـوئ ئـې د سـپږمو د لاري و مغـزو تـه ولاړی. زر ورغـی پـه دکـان کـي پـر یـوه چـوکۍ

کښېنستی. یو لس کلن ماشوم ورته راغی او ورته ئې ووئیل؛

سنگل یاڈبل؟

دهٔ زر د لسو روپو نوټ ورته ونیوو، هغه چې د دهٔ د لاسه نوټ واخستو نو نوټ د دهٔ د لاس په خولو لوند شوی ؤ. دهٔ ته ئې په تریو تندي وکتل او ورته ئې ووئیل چې؛

یہ نہیں چلتا.

دغه لرم، ډېر وږی یم.
ماشوم بېرته وګرځېدی او ناره ئې کړه.

ایک سنگل.

لږ سات وروسته ئې د اوبو ډک جګ او یو ګلاس راوړو د دهٔ په مخ کې ئې پر ټیبل کېښودو. دهٔ زر ګلاس د اوبو نه ډک کړو او په یوه ساه ئې ګلاس تش کړو، بیا ئې بل ګلاس ډک کړو او هغه ئې په یوه ساه تش کړو.

لس کلن ماشوم راغی د دهٔ و مخ ته ئې د بریاني پلیټ کېښودو چې ورسره دوې چمچې وې. دهٔ فکر اوکړو چې دا یوه خو د خوراک چمچه ده نو دا بله بیا چې غابنونه لري د څهٔ د پاره ده؟

غربت او فاقو دې ځای ته رسولی ؤ چې د ځانه سره به لګیا ؤ خبرې به ئې کولې. د لږ سوچ کولو وروسته ئې ماشوم ته ږغ کړو، هغه راغی

جی اور کیا چاہیئے؟

یوه پوښتنه کوم. دا یوه چمچه خو د خوراک ده او دا بله غاښ لرونکې چمچه د څهٔ د پاره ده؟

یہ گوشت کیلئے ہے.

ګوشت؟

ہاں جی.

کوم دی ګوشت؟

بریانی میں ہے.

دهٔ زر د خوراک چمچه را واخسته او په بریانی کې ئې ووهله. لاندې یوه بېخې وړه د چرګ غاړه پکښې پرته وه. دهٔ چې ورته وکتل نو د ځانه سره ئې وخندل او دې چمچو ته ګویا شو.

های چمچو! تاسو هم څومره د کار یاست. چې قد مو غټ وي نو په لوئ دېګ کې کار ورکوی. چې قد مو برابر وي نو په کوچنې دېګ کښې. چې قد مو ووړ وي نو د خوراک د پاره یاست. چې قد مو زما غوندې بېخې کوچنی وي نو د چای په لړلو کې کار ورکوی.

تاسو هم عجیبه یاست، اواره چمچه، غابن داره چمچه، جالۍ داره چمچه، واه ، عجیبه نومونه او رنګونه لرئ. په کورکې بیا د زنانو په لاس کې او د نرانو پر سرو د یو لوی هتیهار په توګه استعمالېږئ. زما خو هېري سواست، تاسو خو انساني خصلت هم لرئ. د هر شتمن په ثنګ کې یاست، د افسرانو په ثنګ کښې، د ملایانو په ثنګ کښې، د سیاسي لیډرانو په ثنګ کښې، واه چمچو واه. لکه ثنګه چې هغه منشي د هندو سیټهـ په ثنګ کې چمچه ؤ.

اسد و چمچو ته مخاطب د ځانه سره لګیا ؤ، چمچه ئې راواخسته او په بریاني ئې د نس دوزخ ډکول پیل کړو.

○○○○○○

ګمان

د هغــــې د ســـترګو مختـــه کـــرار کـــرار تیـــاره خورېـــده..... پښـــو ئـــې کـــار پـــرې ایښـــی ؤ.....وړې ســـترګي.....ګول غـــنم رنګـــې څهـــره ئـــې مـــړاوي کېدله..... د حسینې حسن وار په وار پیکه کېدی.

وینـــه..... تکـــه ســـرۀ وینه.....خنـــډه وینـــه.....

کومـــه چـــې د هغـــې د مړونـــد څخـــه بتـــدریج روانـــه بهېدلـــه، پـــه وجـــه پـــر هغـــې کمـــزوري خـــوره کـــړې وه. زړۀ ئـــې ډوبېـــدی...... د نـــبض رفتـــار ئـــې وار پـــه وار کمېـــدی...... د کـــوټې د دروازې ګُنـــډي کومـــه چـــې لـــه دننـــه څخـــه بنـــده وه...... تـــه ئـــې ډېـــر پـــه مایوســـۍ کتـــل...... د کـــورټـــول وګـــړي پـــه خپلـــو خپلـــو کوټـــو کـــې داســـې نـــوتي وو...... لکـــه موږکـــان چـــې د پیشـــو د وېـــرې پـــه خپلـــو ســـوړو کـــې پټ شوي وي.

د حســـینې د لاس نـــبض پـــرې شـــوی ؤ..... هغـــې د خپـــل ژونـــد وروســـتۍ ســـاهوي اخســـتلې..... ســـاه ئـــې وار پـــه وار تنګېدلـــه.... او داســـې تنګېدلـــه تـــۀ بـــه وائـــې چـــې یـــو چا د ستوني نه نیولې ده.

د شـــپې یـــوولس بجـــې وې.... د کـــورټـــول وګـــړي خپلـــو کوټـــو تـــه د ویدېـــدو د پـــاره تللـــي وو. پنځویښـــت کلنـــه

غنم رنګې حسینه کومه چې یوه ډېره هوښیاره او نیکه انجلۍ وه خپلې انا ته دوا ورکړه او خپلې کوټې ته راغله. څنګه چې ئې د کوټې دروازه د ننه څخه ګُنډي کړه او د خپل پلنګ خوا ته را وګرځېده ناڅاپه د هغې پښه د یو لوی شي سره ولګېده او دا ولاړه پر مخامخ پرته د شیشو پر ګلادنۍ ونښته چې له کبله ئې بدبختانه د لاس نبض پرې شو.

لومړی خو هغې فکر وکړی چې دومره خوږ نهٔ دی، معمولي پرې دی، لاکن کرار کرار د وینې د زیات بهېدلو په وجه د دې پر سترګو تیاره خوره شوه..... ژبه ئې ګونګه شوه.... پښو ئې بالکل کار پرېښودی..... دا پوهـ شوه چې د دې آخري وخت راغی..... دې په زړهٔ زړهٔ کي ووئیل چي

"خلک به وائي چې حسینې خودکشي کړې ده.... زما د جنازې لمونځ به هم د وخت ملایان نهٔ ورکوي.... پر ما به قسما قسم فتوې لګېږي.... زما مور او پلار به له شرمه چاته مخ نهٔ شي ښکاره کوی.... زما ورونه به د خلګو پیغورونه اوري...... زما ورېندارګاني به په خپل پلرګنۍ کي پر ما خبري جوړوي.... لاکن زما خدایه! ته ښه خبر ئې چي ما خودکشي نهٔ ده کړې". دا ئې په زړهٔ کي ووئیل، کلمه ئې تېره کړه او سترګي ئې پټې کړې.

○○○○○○

لا حاصل بشر

عشق هم کله حاصلېږي؟ او که یېا حاصل شي نو هغه ته موږ عشق وئیلی شو که نهٔ؟

ریاض چې یو ډېر ښکلی ځوان، ښه تعلیم یافته، جګ نری، د مور او پلار د سترګو تور او د پنځو ورونو تر ټولو کشر نازولی ورور ؤ. یوه خور ئې درلوده چې هغه ئې هم د ماما و زوی اسفند ته وادهٔ کړې وه.

کله چې ریاض د ځوارلسم ډګرۍ تر لاسه کړه نو په یوې پراوئیویټ کمپنۍ کې فیلډ آفسر ولګېدی. خپل د قابلیت له لاري ورځ تر بله د ترقۍ په خوا روان ؤ. کله به کراچي کله به اسلام آباد او کله به د مري غوندي ښکلې سیمه کې د ورکشاپ د پاره د کمپنۍ د خوا لېږل کېدی.

کمپنۍ چې وکتل چې ریاض ډېر محنتي او قابل ځوان دی نو ئې د کمپنۍ فنانس (مالیات) آفسر پر چوکۍ کښېنوی. د ټولي کمپنۍ کهاته د دهٔ په لاس کې وه، د ټول تور او سپین مالک ؤ، کمپنۍ هم ورځ په ورځ ترقي کوله.

یــوه ورځ د کمپنــۍ جــي، ایــم (جنــرل منېجــر) دی خپــل دوتــر تــه را وغښــتی، دهٔ تــه ووئیــل چــي "نــن نــن بــه تاســو لاهــور تــه روانېــږئ، دا ستاســو ټکــټ دی، هلتــه پــه لاهــور کــي ستاســو د اســتوګني پــه یــو ډېــر ښــه هوټــل کــي بندوبســت شــوی دی، ســبا ستاســو د مســټر انــور ســره مــا میټنــګ فکــس کــړی دی، هــادا فائــل واخلــه، اوس اوس بــه ئــې ســټډي کــړې، پــه دې فائــل کــي هغــهٔ ټــول ډیټېــل دي چي د کوم به تاسو په میټنګ کي ډسکس کول وي".

"ضــرور ســر، تاســو بــې فکــره شــئ". ریــاض فائــل او لفافه څني واخستله او خپل کیبن ته څني روان شو.

مــازدیګر ریــاض د کــوټي ائیرپــورټ تــه د دوتــر پــه ګــاډۍ کــي ولاړی. پــه جهــاز کــي کښېنســتی او د دوو ســاعتو ســفر کولــو وروســته لاهــور تــه ورســېدی. ګــاډۍ تیــاره ورتــه راغلــې وه، دی ئــې ســیدها خپــل ټــاکلي هوټــل تــه ورســوی. هلتــه خپلــي کمــرې تــه ولاړی. د لــږ آرام کولــو وروســـته ئــې کمـــرې تـــه ډوډۍ را وغښـــتله. د ډوډۍ خوړلــو وروســته ئــې د میټنــګ فائــل را واخســتی، ښــه ئــې سټډي کړی. ګهـړۍ تـه چـي ئـې وکتلـې نـو د شـپې یـوه بجـه شـوې وه. فائـل ئـې د څنـګ پـر ټیبـل کښېښـووی او ویده شو.

سهار چې را پورته شو نو ئې ځان تیار کړی. ناشته ئې په خپله کمره کې وکړه او د میټنګ په خوا روان شو. د میټنګ ځای هوټل ته نږدې ؤ. د پرون ماخوستن ګاډی ورته راغلې وه. دی ئې د میټنګ ځای ته ورسوی. نیمه ورځ ئې په میټنګ کې تېره کړه. میټنګ ئې ښه کامیاب شو. د هغه ځای چې را ووتی نو ئې په فکر کې د یوه ملګري دا خبري راغلې چې لاهور د حسن ښار دی. په لاهور کې حسن پرېمانه دی. چې څه دي زړۀ غواړي هغه پیدا کېږي په کښې. د ښائستو او تنکیو انجونو کمې نشته. ډېرو خلګو دا تنکۍ غوټۍ حاصلي کړي دي او خپل ټول ژوند ئې ورسره تړلی دی. ډېرو خلګو بیا په لږو پیسو صرف د سات تېري د پاره د دې تنکیو غوټیو خوند اخستی دی.

ریاض اول ځل لاهور ته راغلی ؤ. د حسن و لیدلو ته لېواله شو. زړۀ ئې وغوښت چې د سات تېري د پاره نۀ بلکې که دي د ژوند ملګرتیا د پاره د حسن په بازار کې یوه حسینه تر لاسه کړه نو به دي ژوند هوسا شي.

په ګاډۍ کې کښېنستی، د ګاډۍ ډرائیور ته ئې ووئیل چې "مینار پاکستان ته درځه". هغه هم دی مینار پاکستان ته بوتلی. هلته د مینار پاکستان په سبزه زار کې وګرځېدی. هیڅ یو داسې حسن ئې په نظر نۀ شو

چـي د دهٔ د زړهٔ تسـکین ئـې کـړی وای. بیـا راغـی پـر یـو بیـنچ کښېنسـتی. د لاري پـه آبلـه خـوا مخـامخ پـر بیـنچ یـوه ښـځه ناسته وه. د ریـاض چـي پـه کـي پـام شـو نـو ښـځه ورتـه لـږ غونـدي پریشـانه ښـکاره شـوه. چـي ښـه پـه غـور ئـې ورتـه وکتـل نـو پـه څهره کـي ئـې سترګي ښخي شـوې. ډېره ښائسـته وه. د حسـن یـوه مجسـمه وه. غټـي غټـي تـوري سـترګي، تـک تـور وېښـتان، تـک سـرهٔ لاکـن لـږ پنـډه شـونډان. ریـاض د دې ښـځي پـه حسـن کـي لاهـو شـو، ولاړی وربانـدي عاشق شـو. ریـاض د ښـځي پـه حسـن کـي لاهـو ؤ چـي د ښـځي هـم پـه ریـاض کـي پـام شـو نـو د لـږ سـاعت وروسـته د خپـل بیـنچ څخـه را ولاړه شـوه او د ریاض د بینچ په خوا را روانه شوه.

کلـه چـي دا را روانـه وه نـو ریـاض د دې پـه تـګ او وجـود کـي پـام شـو. پـه یـو داسـي انداز کـي را روانـه وه چـي د سـړي د وجـود ټـول وېښـتان ورتـه جـګ درېـدل. پـه ډېـر نزاکـت، پـه سـرو شـونډو مسـکۍ راغلـه د ریـاض پـه څنـګ کـي پر بینچ کښېنسته.

"اسلام علیکم" چـي څنګـه کښېنسـته نـو ئـې ریـاض تـه سلام وکړو.

"وعلیکم" ریاض په حیرانۍ کي نیم جواب ورکړو.

"*آپ کسی کو ڈھونڈ رہے ہیں؟*" ښځي په مسکي شونډو په اردو ژبه پوښتنه ځني وکړه او ټکري ئې لږ د خپل ګرېوان نه لېري کړو.

رياض چې د دې ګرېوان ته وکتل چې د قميض غاړه ئې ډېره لويه وه، تکه سپينه لکه شيدې نيمه سينه ئې ښکاره کېده. د رياض ژبه ګونګه شوه.

"*میں نے آپ سے پوچھا کہ آپ کسی کو ڈھونڈ رہے ہو؟*" ښځي دا ځل په داسي انداز کي ځني وپوښتل چې د رياض د وجود ټول وېښته جګ ودرېدل. ښځي په يوه ګوته د خپلو وېښتو سره لوبي کول پيل کړو او دا بل لاس ئې د رياض په ځنګانه کښېښودی.

د رياض په وجود کي لکه کرنټ چې پيدا شي داسي کېفيت خور شو. پر تندي ئې د خولې څاڅکي ښکاره شوې، د سترګو رپ ئې لا ورک شو.

ښځي ورته په ځنګانه يوه چونډ کړه ورکړه.

رياض زر بيدار شو، ښځي ورته ووئيل چې "*میرے ساتھ چلو گے یا اپنے ساتھ لے جاو گے؟*".

رياض او س لږ قدري بيدار شوی ؤ. ځان ئې سره سم کړو، خپل حواس ئې په قابو کي کړل او ورته ئې ووئيل.

"مـا چـې کله تـهٔ ولیـدلې نـو پـه اول نظـر کـې دربانـدې عاشق شـوم. ستا تـر راتـګ پـورې مـا تـهٔ پـه خپـل تصـور کـې حاصـله کـړې هـم وې، مـا تـهٔ خپلـه دنیـا هـم ګرځـولې وې، مـا سـتا رنګـه ښائسـته چرتـه پـه ژونـد هـم نـهٔ وه لیـدلې، واه، د قـدرت څـومره ښائسـته تخلیـق ئـې. خـو افسـوس چـې تـا څـوک نـهٔ شـې حاصـلولای. سـتا سـره عشـق لا حاصـل عشـق دی. زهٔ شـاید د دنیـا واحـد کـس یـم چـې د لـږو سـاعتو د پـاره سـتا ربښـتونی عاشـق شـوم. لاکـن زهٔ دعـا کـوم چـې زمـا رنګـه دې بـل څـوک دا سـتا پـه شـان ښائست باندې عاشق نهٔ شي".

"وہ کیوں؟" ښځې په حیرانتیا کې ځنې وپوښتل.

"زما په خیال چې په پښتو پوهېږې؟"

" ہاں میں پشتو سمجھتی ہوں، کیونکہ میرا زیادہ تر تعلق پٹھانو سے ہے" ښځې په جواب کې راته ووئیل.

"اچھا آپ نے وہ عشق والی بات کیوں کی؟" ښځې وپوښتل.

"هغـه پـه دې چـې تـهٔ پـه بنـې آدم کـې لا حاصـل بشـر ئـې. د نرانـو و جنسـي جـذباتو تـه تسـکین خـو بخښـلی شـې، لاکـن و نـر تـه خپـل ټـول ژونـد او وراثـت نـهٔ شـې ورکولای".

○○○○○○

لوبته

شاله چې ثنګه د دلبر و دکان ته ننوته نو د دلبر پر مخ د خوشحالۍ وړانګې ښکاره شوې. شاله راغله په دکان کې پر یوه پرته چوکۍ کښېنسته.پنځویښت کلنه شاله د دلبر معشوقه وه، معشوقه هم داسې چې هر څه ئې د دلبر نه قربان کړي وو. دلبر هم پر شاله مئین ؤ، خو صرف د شاله پر ښائسته او ځوان بدن. شاله مخامخ ورته په چوکۍ ناسته وه، ټکری ئې په سر ؤ خو نیم، نیغ نیغ ئې دلبر ته کتل چې دا وخت و دوو ښځو ته ئې کپړې (رختونه) ور ښکاره کول. تر اوسه شاله هیڅ یوه خبره نهٔ وه کړې، غلې ناسته وه. لږ ساعت وروسته دواړو ښځو دلبر ته روپۍ ورکړې، دلبر کپړې ورته په یوه کڅوړه کې واچولې او ښځې د دکان نه ووتې. شاله زر را ولاړه شوه د چوکۍ نه دلبر ته نږدې پر یینچ کښېنسته. دلبر هم راغی د شاله په څنګ کې کښېنستی، هغه هم دومره نږدې چې د شاله د وږې سره ئې وږه لګېدله. شاله لږ وڅکېدله. "دا دومره ورځې چېرې وې ظالمې، خو په انتظار انتظار دې ویلې کړم". دلبر ورته په مینه او ګیله منه لهجه کې ووئیل.

"زهٔ هم دغه غواړم چې زما په انتظار کې ویلې شې". شاله هم په نخرو کې ورته ووئیلې.

"ستا خو ښه ده، خپل عاشق ښه کړه، ته ډېر زوروره ئې، ته د هر څه کولو اختيار لرې". دلبر په جواب کي ورته وويل.

"په را روانه جمعه زما د ورو واده دی، يو دوې ښې ډ کي جوړې را ښکاره کړه".

دلبر ولاړ شو، د شلف نه ئې درې څلور جوړې کپړې را واخستې چي بېخي ښائستې او ګرانې معلومېدې.

"دا خو ډېري ښائستې جوړې دي، په څو دي؟". شاله پر کپړو لاس تېر کړی او ځني وې پوښتل.

"ستا د پاره دا قيمت نه لري، تر تا جار دا جوړې". دلبر په جواب کي ورته وويل، د شاله فکر په جوړو کي ؤ خو د دلبر ستر ګي او فکر د شاله په وجود کي ؤ. شاله غلې وه، دلبر پوهـ شو چي ګوا نن دي کار جوړ دی، راځه يو وار ئې ښکله کړه.

"شاله!" نن خو مي ارمان را پوره کړه"

"کوم ارمان؟"

دلبر راغی په څنګ کي يې ورته کښېنستی، وړه ئې د شاله د وړې سره لګېدله، شاله خاص باک نه په کي ووهی، "يو وار دي ښکلول غواړم". دلبر په داسي انداز کي ورته وويل چي شاله لږ وډاره شوه زر

لېږ ځني لېري شوه. "دلته؟....یا دلته نهٔ.... بلکې اوس نهٔ، بل وخت."

"بیا کله؟... هر وخت مې لکه کتو پر اور خوټکوې."

د لېږ سوچ کولو وروسته شاله ورته ووئیل" د وادهٔ په ورځ."

"قول دی... بیا خو به انکار نهٔ کوې؟" دلبر ځني وپوښتل.

"زهٔ تولـه تر تا قربان زما جانانه... خو اوس او دلته نهٔ." شاله په جواب کي ورته ووئیل.

"نو بیا چېري به سره وینو؟" دلبر زر ځني وپوښتل او په داسي انداز کي ئې ځني وپوښتل لکه سم د لاسه دي سبا جمعه شي.

"د وادهٔ په ورځ کله چي دوی پر ورا (جنج) ولاړ شي نو به زهٔ دلته راشم، بیا چي چېري ستا خوښه وه هلته به ولاړ شو خو صرف د دوو ګهنټو د پاره." شاله په مسکي کي جواب ورکړو او د تلو د پاره ولاړه شوه. دلبر هم ورسره ولاړ شو. جامې ئې ورته په یوه کڅوړه کي واچولې او رخصت ئې کړه.

د جمعې ورځ شوه.... ماسپښین ورا تیاره شوه.... شاله د ناخوبۍ او ستړیا بهانه وکړه په ورا کي

د تلو څخه پاته شوه.... څنګه چي ورا ولاړه نو شاله زر زر تکړی په سر کړی، د کوره ووته او نږدې د ښځو د جامو مارکیټ ته ولاړه. دلبر ورته په انتظار ؤ..... څنګه چي شاله دکان ته راغله نو دلبر په ګیله منه لهجه کي ځني وپوښتل. "څومره ځنډ دي وکړو؟"

"ورا وځنډېله، زۀ خو له وخته لا تیاره وم."

جواب ئې ورکړو او راغله پر یوه چوکۍ کښېنسته.

"د کښېنستو وخت نۀ لرو، ځه چي ځو." دلبر ورته په ولاړه ولاړه ووئیل او د تلو اشاره ئې ورته وکړه.

"چېري ځو؟"

"ما دیوه ملګري څخه ګاډۍ راوستلې ده، ځو چکر وهو بېرته زر راځو."

"داسي نۀ چي ناوخته شي؟"

"نۀ ناوخته کېږي، زر راځو، تۀ درځه." دلبر د تاذیلي په انداز کي ورته ووئیل.

"خو دلې به مجلس وکړو، د دباندي تلو څه ضرورت دی؟". شاله ورته ووئیل.

"تا له ما سره قول کړی ؤ، اوس ګوره بې قولي مۀ کوه". دلبر په ګیله منه لهجه کي ورته ووئیل.

شاله لږ سوچ وکړو، بیا ئې یوه سره اسوېلي وکړه او ولاړه شوه"درځه، خو ګوره زر به راځو."

دلبر هم خوشحاله شو، د خُلې نه ئې ووتل "خود، خود، ستا حکم په سر سترګو."

شاله ته ئې ووئیل چې "ته اول دروازه، د مارکیټ دباندې یوه سپینه ګاډۍ ولاړه ده، د هغې سره ودرېږه، زهٔ دکان بندوم درپسې درځم."

شاله هم "سمه ده" ورته ووئیل، مخ ئې په ټکرې کې بنه پټ کړی او ووتله ولاړه د مارکیټ دباندې د یوې سپینې ګاډۍ سره ودرېده. لږ ساعت پس دلبر هم راغی. دواړه په ګاډۍ کې کښېنستل. شاله د دلبر سره څنګ کې مخ سیټ کې کښېنسته. دواړو د مینې د رازو نیاز خبرې کولې. لږ ساعت پس ګاډۍ د پېښور یوه سرمایه داره علاقه کې د یوې بنګلې مخته ودرېده. شاله د دلبر څخه په تجسس کې وپوښتل. "دا موږ چېرې راغلو، دا د چا کور دی؟"

"دا مې د یوه ملګري کور دی، هغه اسلام آباد ته تللی دی، بنګله ئې خالي ده چابي ئې ماته راکړې ده." دلبر د دې جواب سره د ګاډۍ نه ښکته شو. د جیب نه ئې چابي را وایستله او د بنګلې دروازه ئې په خلاصه کړه. بېرته راغی ګاډۍ ئې ننباسله. د ګاډۍ نه ښکته شو ولاړی دروازه ئې بېرته بنده کړه. شاله لا هغسې په ګاډۍ کې لږ فکرمنده ناسته وه. دلبر راغی د

شاله د خوا د ګاډۍ دروازه ئې خلاصه کړه "بې غمه راځه، څوک نشته، صرف ما او تا یو." دواړه دننه ولاړل، په ټې وي لانچ کي پر یوه صوفه سره کښېنستل، شاله لږ خوف اخستې وه، دلبر پوهه شو چي شاله خوفزده ده نو ئې زرد چای او جوس پوښتنه وکړه. شاله د جوس فرمائش وکړو. دلبر ولاړ شو د پخلنځي (کیچن) خوا ته ولاړی. شاله غټ ټکری له ځانه لېري کړو او په غاړه کي ئې پروت نری ټکری ئې په سر کړو. په نوي جامو کي ډېره زیاته ښائسته ښکارېده. هسي هم ډېره ښائسته وه. دلبر هم د وو ګلاسونو جوسانو سره راغی. څنګه چي ئې پر شاله سترګي ولګېدې نو ئې د بدن ټول وېښتان جګ جګ ودرېدل. وې وئیل "شاله تۀ په دې جامو کي ډېره ښائسته ښکارې".

"د چا تحفه ده، هن؟" شاله په مسکي شونډو د دلبر د تحفې تعریف وکړو. "دا جوسان دي له کومه کړو؟" شاله د جوس ګلاس د دلبر څخه ونیوی او ځني وې پوښتل.

"ملګري مي راته وئیلي وو چي فریج د هر څه خوراکي او څښاکي شیانو څخه ډک دی".

"شاله!"

"هن"

"خپل قول خو دي په ياد دی"

"کوم قول؟" شاله په نا انجانه انداز کي جواب ورکړی. دلبر د جوس ګلاس په لاس کي پر صوفه باندي نور هم شاله ته ورنږدي شو. دومره ورنږدي شو چي وږه ئې د شاله د وږې سره جنګېدله. شاله هم د جوس يو غوړپ (ګوټ) وکړو. دلبر نيغ نيغ د شاله مخ ته کتل، يو لاس ئې د شاله په غاړه کي ورواچوی په دا بل لاس کي ئې د جوس ګلاس ؤ. شاله د جوس بل غوړپ هم وکړو. دا سي ئې نيم ګلاس جوس تمام کړو، دلبر ترا وسه يو غوړپ جوس هم نهٔ ؤ څښلی. دلبر و شاله ته نور ورنږدي شو، د شاله پر سرو نريو شونډو باندي ئې خپل په برېتو کي پټ شنه شونډان کښېښوول. دې ښکلول د شاله وجود ډهيله غوندي کړو او د دلبر په وجود کي ئې يو ناديده حرارت پيدا کړو. دا عمل څو ځلي تکرار شو، دې ځلي د دواړو شونډي يو د بل سره پيوست شوې، د دلبر لاس د شاله پر سينو وموښتی او د شاله سترګي چي سرې بخوني اوښتي وې به يو وار بندي او بيا خلاصي شوې.

د دلبر حال اوس دا سي ؤ چي بالکل د ټينګېدو وتلی ؤ. نرينه شهوت ئې په واک کي نهٔ ؤ. د دواړو شونډي او وجود ونه يو د بل سره پيوست وو. شاله

اوس په خپل سود کي نهٔ وه، هغه مکمله د دلبر په غېږ کي لکه يوه لوبته پرته وه. د دلبر لاسونه او شونډي دواړه د شاله د وجود په مېنلو او ښکېنلو کي پوره پوره سرګرم عمل وو. حتی چي کوم ارمان د دلبر وُ هغه پوره شو، د خولو ډک پک يوي خوا ته پر صوفه پرېوتی، پورته ئي چت ته رډ رډ کتل او غټي غټي ساهوي ئي اخستي. د دهٔ ارمان د شاله د رضا بغېره پوره شو. ولي چي شاله دا وخت بې سوده وه. د تل د پاره بې سوده وه. هغه يوه لوبته وه چي دا وخت د لبر د لوبو تسکين ئي کاوی. کله چي د دلبر شهوت ښه سوړ شو نو شاله ئي وښوروله، هغې ته ئي ږغونه وکړل لاکن د شاله د خُلې هيڅ ږغ نهٔ راوتو، دلبر پوهـ شو چي په شربت کي رانه د نشې دوا زياته شوې وه، لږ ساعت پس به په سود کي راشي. لاکن هغه لږ ساعت تر نيمي شپې ورسېدی. دلبر ډېري هڅې وکړې چي شاله په سود کي راولي، خو شاله په سود کي نهٔ راغله، هغه به ولي په سود کي راتله، هغه د تل لپاره بې سوده شوې وه، د يوې لوبتي په شان چي نهٔ خندېدی شي، نهٔ ژړېدی شي، نهٔ ږغېدی شي، نهٔ اورېدی شي، نهٔ ګرځېدی شي او نهٔ کښېنستی شي. بس پرته وي د ماشومانو په غېږ کي. هغه که هر څه باندي کوي کولای ئې شي.

دلبر پوه شو چي شاله د تل لپاره بې سوده شوې ده. اوس لار ځني ورکه وه، هر څه سوچ چي ئې وکړو خو په يوه نتيجه نهٔ رسېدی. په ډېره پرېشانۍ کي ئې پر ځان لعنتونه وئيل، خپل د سر وېښتان ئې شکول خو هيڅ فائده ئې نهٔ وه.

ناڅاپه ئې په دماغ کي يو شيطاني خيال راغی. د شاله بې سوده وجود ئې د ګاډي په ډيکۍ کي واچوی، و بنګلې ته نږدې د غرهٔ په خوا ئې ګاډی روانه کړه. هلته ئې په يوه ژوره کنده کي د دې بې سود وجود وغورځوی او په تاذيله د هغه ځای نه د ښار نما خپلې علاقې خوا ته راغی.

څو ورځي تېري شوې، د يوه شپانه په اطلاع د شاله ورونهو د پوليس په مدد په هغه ژوره کنده کي د شاله په وينو لړلي شلېدلي جامې او سينډل ومونډل. ټول وجود ئې د غرو ګيدړانو او چغالانو خوړلی ؤ. اوس د شاله وجود هغه لوبته هم نهٔ ؤ پاته. د جامو او سينډلو په مدد سره د کور خلکو د شاله مړی وپېژندی. د سر کهوپړۍ او څو نور هډونه ئې په يوه بوجۍ کي واچول را ئې وړل کلي ته. بيا ئې د کلي په هديره کي دا بوجۍ خاورو ته وسپارله. د شاله په کور کي تر ډېرو ورځو د ښځو له خوا د غم ماتم کېدی. د فاتحې کمبلې

خــورې وي، خلــګ تلــل راتلــل، دعاګــاني پســې کېــدې، ځوانـان لګیـا وو دعـا تـه راغلـو خلګـو خدمتونـه ئـې کـول، دلبــر هــم لګیــا ؤ و راغلــو خلګــو تــه ئــې یــخ یــخ شــربت ورکولو او د خلګو تنده ئې ور ماتوله.

○○○○○○

نخښه

د ډاکټرانو د رپورټ مطابق د شمۍ په غونډه پښه کې د مردار زخم په وجه د کینسر جراثیم خور شوي وو. اوس به دا پښه پوره له بېخه پرېکول غواړي. ګنې دا جراثیم به پورته په ټول وجود کې خور شي. شمۍ له تېرو دوو هفتو په شوکت خانم هسپتال کې داخله وه. د غړي د زخم د خرابېدو په وجه د هغې ټوله پښه سر تر پایه پړسېدلې او تکه شنه اوښتې وه. حالانکې په سر سر کې دا یو معمولي زخم ؤ. داسې زخمونه اکثره زر جوړ شي او داغ ئې هم ولاړ شي. لاکن د شمۍ بد بختي وه که د هغې د شوګر ناروغي وه چې معمولي زخم ئې په یو نۀ جوړېدونکي ناسور بدل شو.

خان اکبر چې د شمۍ خاوند ؤ نۀ پوهېدی چې دا زخم د شمۍ پر غړي څنګه جوړ شو. دوی له کوټې څخه دوې هفتې مخ کې لاهور ته د شمۍ د علاج د پاره راغلي وو. د کوټې ډاکټرانو و شمۍ ته جواب ورکړی ؤ او د شوکت خانم کینسر هسپتال لاهور ته د تلو مشوره ئې ورکړې وه.

شمۍ چې د خپل خاوند خان اکبر سره ئې د وادۀ پنځلس کاله تېر کړي وو، څلوېښت کلنه چاغه، غنم رنګې او د جګ قد خاونده ښځه وه. یو زوی لس کلن، دوې لوڼې اتۀ او شپږ کلنې ئې درلودې. خاوند خان اکبر به هر وخت په سفر

ؤ. د لارۍ ډرائیور ؤ نو پر کور به ډېر کم ؤ. په دوو هفتو کي به یوه یا دوې شپې کورته راغی، بیا به نوري ورځي د ملک په بېلا بېلو سیمو کي به ئې د مسافرۍ شپې سبا کولې.

د خان اکبر یو ځوان، جره، دېرش کلن ګاونډی لطیف چي د خان اکبر په غیر موجودګۍ کي د ده‌ د کور د باندي ضروریات به ئې ورپوره کول، د شمې سره ئې ښه ناسته پاسته جوړه کړې وه. ښه سرکاري نوکري ئې درلوده، ښې پیسې ورسره وې، هر وخت به ښه تیار ګرځېدی. لطیف د خان اکبر په مخ کي کوچنی را لوی شوی ؤ، پر لطیف ئې ډېر اعتماد او باور ؤ، لطیف به هم د خان اکبر ډېر عزت کاوه.

شمې چي له ډېره موده ئې د لطیف سره په زړه زړه کي په شدت سره مینه درلوده او په خُله ئې ورته نهٔ شو وئیلای یوه ورځ چي خان اکبر په مسافرۍ تللی ؤ لطیف د حال احوال د پاره د خان اکبر کورته راغی. ماشومان ټول سکول ته تللي وو، شمې په کور کي یوازي وه، داسي نهٔ چي دا د لطیف اول ځل ؤ چي شمې په کور کي یوازي وي او دی دي راشي. خو نن شمې ورته ځان ښه سینګار کړی ؤ، لطیف ئې په خپله کوټه کي پر پلنګ کښېنوی، دا ورسره په څنګ کي کښېنسته، لطیف ته ئې په مینه ځیر ځیر کتل، لطیف اول خو سم نهٔ پوهېدی او لږ وار خطا غوندي ؤ لاکن لږ ساعت وروسته ئې سر خلاص شو چي د شمې څهٔ اراده ده. شمې

ورته د خپلي میني اظهار وکړی او لطیف هم د خپل هوس د سرېدو د پاره "هو" وکړه.
لطیف جره ځوان، وینه ئې توده او شمې تجربه کاره.
دواړه په مینه کي دومره غرق ول چي شمې خپل ټول وجود و لطیف ته ور سپارلی ؤ او لطیف د شمې د وجود د هر اندام نه خوند اخستل خپل حق ګڼلی ؤ. لطیف د تُندي ځوانی په جوش کي د شمې پر چاغ او لوڅ غړي ځُله کښېوده او دومره په شدت سره ئې غاښ پر ولګوی چي د شمې د خُلې نه د درد د شدت په وجه یوه داسي چغه ووته لکه یو څوک چي بل کس په چاړه ووهي.
شمې لطیف یوې خوا ته پوري وهی، کښېنسته او خپل غړي ته ئې په ځیر وکتل، پر غړي ئې د وینو د څاڅکي په شان تک سرۀ، د غاښو نشانونه ول، شمې په ګیله منه او ژړغوني انداز کي لطیف ته ووئیل. "ولي ظالمه! داسي څوک کوي؟"
لطیف په مسکي کي ورته جواب ورکړو چي "دا زما د میني نخښه ده، دا به تر مرګه ستا پر غړي وي."
په دا بله ورځ د شمې د پښې د پرېکولو نېټه وټاکل شوه. د شپې د پښې د درد د شدت په وجه شمې پور پرېکړی او د لطیف د میني نخښه ئې د تل د پاره د ځان سره ګور ته یووړه.
○○○○○○

ویلن

ما چې د هغهٔ سترګي ولیدلې نو وډارشوم. تکې سرې، پړسېدلي، اوږده اوږده برېتونه، وېښتان ئې هم له اندازې اوږده وو. په لاس ئې د ګهړۍ پر ځای رنګارنګ سپښسي راتاؤ کړي وو، یوه پانچه (پائڅه) ئې کښته او دا بله ئې پورته وه، څادر لړ په وږه او زیات په ځمکه پروت، سګریټ په لاس کښې، د ګرېوان تڼۍ ئې خلاصي، په غاړه کې ئې لاکټان ځوړند، ببره سینه، په غوږ کې ئې د لمر ګل تومبلی زما مخې ته راغی لکه دی چې د دې علاقې، کلي شوده (بدمعاش) وي.

"څوک ئې او دلته څهٔ کوې؟" دې شوده رانه په داسې انداز کې پوښتنه وکړه لکه، تهٔ وائې دی به د پښتو فلمانو هیرو وي.

"زهٔ دلته د یو ملګري کورته روان یم". ما ورته ښه په شرافت او اخلاق جواب ورکړو.

"ځهٔ چې بیا دې دلته ونهٔ وینم، ګنې "هاهاهاهاها". د لاس د ګوتو نه ئې توپنکچه جوړه کړه، ښه په رعب داره آواز او کړس کړس خندا ئې راته ووئیل، ناڅاپه ئې په یو ډېر ښکلې کم عمر هلک سترګي ولګېدې، ماته ئې ووئیل چې " زما

کوکو راغی ګنې نن به ته را څخه ژوندی نه وای تللی، هاهاهاهاها " دا ئې ووئیل او د هغه ښکلي کم عمر هلک په خوا روان شو.

زۀ هم د ملګري کورته روان شوم او د ځان سره مې فکر وکړو چې دا بیا څۀ بلا ؤ؟ دا څنګه حرکت ئې وکړو. خو خیر، زۀ د ګل خان کورته ورسېدم هغه سره مې علیک سلیک وکړو او ورسره په حجره کې کښېنستم. د ډوډۍ خوړلو په وخت راته یاد شو چې تاخو یو هیرو په لاره لیدلی ؤ.

"یاره ګل خانه! دلته په لاره کې مې یو ځوان ولیدو، سم د ځانه ئې حسن سواتی (د پښتو فلمانو هیرو، ویلن) جوړ کړی ؤ. ماته ئې ووئیل چې چېرې ځې؟ ما جواب ورکړو چې د ملګري کورته. نو په ښه بارعب انداز کې ئې راته ووئیل چې ځۀ، بیا دې دلته ونۀ وینم، خدای دې د هغه تنکي ښکلي هلک سره ښه وکړي، که هغه هلته نۀ وای ښکاره شوای نو خدای خبر چې دې ځوان به له ما سره څه کړي وای".

ما چې خبره پوره کوله نو ګل خان په کړس وخندل، زۀ ئې حیران کړم چې دا ولې خاندي؟ خو بېرته ئې زر د خُلې او د څهرې نه خندا او د خندا آثار داسې ورک شول لکه د کوچ نه چې وېښته وباسې.

Download from: aghalibrary.com

"یاره زړګیه! دا هیرو نهٔ دی، خو د هیرو ګیري په وجه ئې خپله مور مړهٔ کړه.

"مور مړهٔ کړه؟" زهٔ ئې هک پک حیران کړم.

"هو، مور".

"څنګه؟"

"هغه داسې چې دې ځوان د پښتو فلمونه ډېر کتل، بیا یو ورځ دهٔ یو داسې فلم او کتو چې په هغه کې هیرو خپله مور مړهٔ کړي. دا خبره وه چې دا ځوان کله کورته راغی نو مور ئې کتغ نهٔ وُ پخ کړی، پخوو به ئې څنګه؟ د پیسو درک نهٔ وُ، ځوان زوی ئې ټوله ورځ په سینماګانو کې ورک وُ، ښکلو تنکیو هلکوانو پسې به ټوله ورځ ګرځېدو. خبره دو مره وه چې دې ځوان دوه ډزه (مرمۍ) خپله مور وویشته. څو ورځې ورک وُ، خو بیا بېرته را پیدا شو، خېل او خپلوان هیڅ نهٔ ورته وائي. اوس ئې دماغ کار نهٔ کوي، که کوي نو صرف داسې چې دی هیرو دی او هر یو انسان ورته ویلن ښکاري. چېرته چې یو ښکلی هلک وویني نو ورپسې شي. د کلي د ماشومانو ښه سات په تېر دی".

ګل خان چې دا کیسه راته وکړه نو د وجود ټول وېښتان مې جګ ودرېدل، ما ورته وئیل چې "دا خو هیرو نهٔ دی، دا خو ویلن دی. که تاسو هیرو ورته

Download from: aghalibrary.com

وایاستنو دا تاسو د هغې سپین سري سره بد کوئ کومه چې د دهٔ غوندي بې غیرت انسان د لاسه له دې دنیا نه ولاړه."

○○○○○○

پای

Download from: aghalibrary.com

Download from: aghalibrary.com